SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (peti razširjeni senat)

z dne 12. junija 2007 *

V združenih zadevah T-57/04 in T-71/04,

Budějovický Budvar, národní podnik, s sedežem v Českih Budjejovicah (Češka republika), ki jo zastopa F. Fajgenbaum, odvetnik,

tožeča stranka v zadevi T-57/04,

Anheuser-Busch, Inc., s sedežem v Saint Louisu, Misuri (Združene države), ki so jo najprej zastopali V. von Bomhard, A. Renck, A. Pohlmann, D. Ohlgart in B. Goebel, odvetniki, nato pa V. von Bomhard, A. Renck, D. Ohlgart in B. Goebel, odvetniki

tožeča stranka v zadevi T-71/04,

* Jezik postopka: angleščina.

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopata A. Folliard-Monguiral in I. de Medrano Caballero, zastopnika,

tožena stranka,

drugi stranki v postopku pred odborom za pritožbe UUNT, intervenientki pred Sodiščem prve stopnje, sta

Anheuser-Busch, Inc. (v zadevi T-57/04),

Budějovický Budvar, národní podnik (v zadevi T-71/04),

zaradi razglasitve ničnosti odločbe drugega odbora za pritožbe UUNT z dne 3. decembra 2003 (zadevi R 1024/2001-2 in R 1000/2001-2), ki se nanaša na postopek z ugovorom med Budějovický Budvar, národní podnik, in Anheuser-Busch, Inc.,

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (peti razširjeni senat),

v sestavi M. Vilaras, predsednik, E. Martins Ribeiro, sodnica, F. Dehousse, D. Šváby, sodnika in K. Jürimäe, sodnica,

sodni tajnik: I. Natsinas, administrator,

na podlagi tožb, vloženih v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 10. februarja (zadeva T-57/04) in 20. februarja 2004 (zadeva T-71/04),

na podlagi sklepa predsednika petega senata Sodišča prve stopnje z dne 23. septembra 2004 o združitvi predloženih zadev za pisni in ustni postopek ter sodbo, v skladu s členom 50 Poslovnika Sodišča prve stopnje,

na podlagi odgovorov UUNT, vloženih v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 27. septembra 2004,

na podlagi odgovorov intervenientov, vloženih v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 28. septembra (zadeva T-71/04) in 29. septembra 2004 (zadeva T-57/04),

na podlagi napotitve teh zadev pred peti razširjeni senat Sodišča prve stopnje in na podlagi obravnave z dne 13. oktobra 2005,

na podlagi sklepa o ponovnem odprtju ustnega postopka z dne 14. maja 2007 in stališč strank o predlogu o ustavitvi postopka, ki ga je 8. maja 2007 v zadevi T-71/04 vložila družba Anheuser-Busch, Inc.,

na podlagi 24. maja 2007 zaključenega ustnega postopka

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

I – *Mednarodno pravo*

1 Členi od 1 do 5 Lizbonskega aranžmaja o zaščiti označb porekla in njihovi mednarodni registraciji (v nadaljevanju: Lizbonski aranžma), sprejet 31. oktobra 1958, revidiran v Stockholmu 14. julija 1967 in spremenjen 28. septembra 1979, določajo:

„Člen 1

1. Države, za katere se uporablja ta aranžma, sestavljajo posebno unijo v okviru Unije za varstvo industrijske lastnine.

2. Obvežejo se, da na podlagi tega aranžmaja na svojih ozemljih zaščitijo označbe porekla proizvodov iz drugih držav posebne unije, ki so priznane in zaščitene s tem aranžmajem v državi porekla in registrirane v Nacionalnem uradu za intelektualno lastnino […], navedenem v konvenciji o ustanovitvi Svetovne organizacije za intelektualno lastnino […]

Člen 2

1. Označba porekla v smislu tega aranžmaja pomeni geografsko označbo države, regije ali kraja, ki je namenjena opisu proizvoda, ki ima tu poreklo in katerega kakovost ali značilnosti so predvsem ali izključno posledica geografskega okolja z njemu lastnimi naravnimi in človeškimi dejavniki.

2. Država porekla je tista, katere ime ali v kateri se nahaja regija oziroma kraj, čigar ime, sestavlja označbo porekla, ki je dalo proizvodu njegovo prepoznavnost.

Člen 3

Zaščita se zagotavlja zoper vsako zlorabo ali posnemanje, tudi če je resnično poreklo proizvoda navedeno ali če je oznaka uporabljena v prevodu ali skupaj z izrazi, kot so „slog“, „tip“, „kakor se proizvaja v“, „imitacija“ ali podobnimi.

Člen 4

Določbe tega aranžmaja v ničemer ne izključujejo varstva, ki v korist označbe porekla v vsaki od držav posebne unije že obstaja na podlagi drugih mednarodnih

instrumentov, kot so Pariška konvencija z dne 20. marca 1883 za varstvo industrijske lastnine in njene naknadne revidirane različice in Madridski aranžma z dne 14. aprila 1891 o pregonu oznak z napačnimi ali zavajajočimi informacijami glede proizvoda in njegove naknadne revidirane različice, ali na podlagi nacionalne zakonodaje oziroma sodne prakse.

Člen 5

1. Registracija označbe porekla se izvrši pri mednarodnem uradu na podlagi vloge organov držav posebne unije v imenu fizičnih ali pravnih oseb, javnih ali zasebnih imetnikov pravice do uporabe teh oznak, na podlagi njihove nacionalne zakonodaje.

2. Mednarodni urad nemudoma vroči registracije organom različnih držav posebne unije in jih objavi v periodični zbirki.

3. Organi držav lahko izjavijo, da ne morejo zagotoviti zaščite označbe porekla, o katere registraciji so bile obveščene, vendar le če je bil nacionalni urad obveščen o njihovi izjavi, z navedbo razlogov v roku enega leta od prejema obvestila o registraciji in ne da bi ta izjava lahko v zadevni državi škodila drugim oblikam zaščite označbe, na katere se njen imetnik lahko sklicuje v skladu z zgornjim členom 4.

[…]“

2 Pravili 9 in 16 izvedbene uredbe Lizbonskega aranžmaja, kot je začel veljati 1. aprila 2002, določata:

„Pravilo 9

Izjava o zavrnitvi

1. Pristojni organ države pogodbenice, za katero je bila izdana zavrnitev, obvesti mednarodni urad o vsaki izjavi o zavrnitvi, in jo mora ta organ podpisati.

[…]

Pravilo 16

Razveljavitev

1. Če se učinki mednarodne registracije razveljavijo v državi pogodbenici in če razveljavitve ni več mogoče izpodbijati, mora pristojni organ te države pogodbenice o navedeni razveljavitvi obvestiti mednarodni urad. […]“

II – *Pravo Skupnosti*

3 Člena 8 in 43 Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994 L 11, str. 1), kot je bila spremenjena in kot se je uporabljala v času dejanskega stanja, določata:

„Člen 8

Relativni razlogi za zavrnitev

1. Ob ugovoru imetnika prejšnje znamke se znamka, za katero je vložena prijava, ne registrira v naslednjih primerih:

(a) če je enaka prejšnji znamki in če so blago in storitve, za katere je registracija zahtevana, enaki blagu ali storitvam, za katere je varovana prejšnja znamka;

(b) če zaradi enakosti ali podobnosti s prejšnjo znamko in enakosti ali podobnosti blaga ali storitev, ki jih označujejo znamke, obstaja verjetnost zmede v javnosti na ozemlju, na katerem je varovana prejšnja znamka; verjetnost zmede zajema verjetnost povezovanja s prejšnjo znamko.

2. Za namen odstavka 1 izraz ‚prejšnje znamke' pomeni:

(a) znamke naslednje vrste z datumom zahtev za registracijo, ki predhodi datumu zahteve za registracijo znamke Skupnosti, ob upoštevanju, če je to primerno, predhodnih pravic, ki se zahtevajo v zvezi s to znamko:

[…]

(iii) znamke, registrirane po mednarodnih sporazumih, ki veljajo v državi članici;

[…]

4. Ob ugovarjanju imetnika neregistrirane znamke ali drugega znaka, ki se uporablja v gospodarskem prometu in ki je več kot zgolj lokalnega pomena, prijavljena znamka ni registrirana, če in v obsegu, določenem z zakonom države članice, ki ta znak ureja:

(a) so pravice do znaka bile pridobljene pred datumom vložitve zahteve za registracijo znamke Skupnosti ali datumom prednostne pravice, ki se zahteva za zahtevo za registracijo znamke Skupnosti;

(b) ta znak imetniku podeljuje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke.

[…]

Člen 43

Preizkus ugovora

[…]

2. Če tako zahteva prijavitelj, imetnik prejšnje znamke Skupnosti, ki je vložil pisni ugovor, priskrbi dokaz o tem, da se je v obdobju petih let pred datumom objave znamke Skupnosti prejšnja znamka Skupnosti resno in dejansko uporabljala v Skupnosti za blago ali storitve, za katere je registrirana in ki jih imetnik navaja kot razlog za ugovor, ali pa da obstajajo razlogi za neuporabo pod pogojem, da je bila prejšnja znamka Skupnosti na ta dan registrirana vsaj pet let. Če ustreznega dokazila ni, se ugovor zavrne. Če se je prejšnja znamka Skupnosti uporabljala le za del blaga ali storitev, za katere je registrirana, se za namene preizkusa ugovora šteje, da je registrirana le za ta del blaga ali storitev.

3. Odstavek 2 se uporabi za prejšnje nacionalne znamke iz člena 8(2)(a) pri čemer se uporaba v državi članici, v kateri je prejšnja nacionalna znamka varovana, zamenja z uporabo v Skupnosti.

[…]“

4 Pravilo 22 Uredbe Komisije št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995, o določitvi podrobnih pravil za izvajanje Uredbe št. 40/94 (UL L 303, str. 1), kot je bila spremenjena in kot je veljala v času dejanskega stanja, določa:

„Pravilo 22

Dokaz o uporabi

1. Če mora v skladu s členom 43(2) in (3) Uredbe ugovarjajoča stranka predložiti dokaz o uporabi ali pokazati, da obstajajo primerni razlogi za neuporabo, jo [UUNT]

pozove, naj zahtevani dokaz priskrbi v roku, ki ga določi Urad. Če ugovarjajoča stranka takšnega dokaza ne priskrbi pred iztekom roka, [UUNT] ugovor zavrže.

2. Podatki in dokazila za dokaz o uporabi zajemajo podatke o kraju, času, obsegu in naravi uporabe znamke v koliziji za blago in storitve, za katere je registrirana in na kateri temelji ugovor, in dokaze, ki podpirajo te podatke v skladu z odstavkom 3.

3. Dokazi so načeloma omejeni na predložitev dodatne dokumentacije in predmetov, kot so embalaža, nalepke, ceniki, katalogi, računi, fotografije, časopisni oglasi in pisne izjave iz člena 76(1)(f) uredbe.

[…]“

III – *Nacionalno pravo*

5 Člen L. 641-2 francoskega kmetijskega zakonika (v nadaljevanju: kmetijski zakonik), kot se je uporabljal v času dejanskega stanja, določa:

„Kmetijskim ali živilskim proizvodom, v surovem stanju ali predelanim, se lahko prizna izključno označbo kontroliranega porekla. Določbe členov od L. 115-2 do L. 115-4 in od L. 115-8 do L. 115-15 zakonika o potrošništvu se zanje ne uporabljajo.

Pod pogoji, določenimi v nadaljevanju, imajo ti proizvodi lahko označbo kontroliranega porekla, če ustrezajo določbam člena 115-1 zakonika o potrošništvu, imajo ustrezno določeno označbo in so predmet postopkov za izdajo dovoljenj.

Oznaka kontroliranega porekla ne more nikoli šteti kot generična in biti na razpolago javnosti.

Geografsko ime, ki sestavlja označbo porekla, ali vsaka druga navedba, ki ga omenja, se ne more uporabiti za noben podoben proizvod brez poseganja v zakone in druge predpise, ki so veljali 6. julija 1990, niti za noben drug proizvod ali storitev, če ta raba lahko odvrne ali zmanjša prepoznavnost označbe porekla.

Označbe porekla vin vrhunske kakovosti z geografsko omejenih območij, navedenih v členu L. 641-24 in tistih, ki veljajo 1. julija 1990 v čezmorskih departmajih, ohranijo svoj položaj.“

6 Člen L. 115-5 francoskega zakonika o potrošništvu (v nadaljevanju: zakonik o potrošništvu), kot se je uporabljal v času dejanskega stanja, določa:

„Postopek dodelitve označbe kontroliranega porekla je opredeljen v členu L. 641-2 kmetijskega zakonika in naveden v nadaljevanju […]“

7 Člena L. 711-3 in L. 711-4 francoskega zakonika o intelektualni lastnini (v nadaljevanju: zakonik o intelektualni lastnini), kot sta se uporabljala v času dejanskega stanja, določata:

„Člen L. 711-3

Kot znamka ali del znamke ne more biti sprejet znak:

a) ki je izključen s členom 6b spremenjene Pariške konvencije z dne 20. marca 1883 za varstvo industrijske lastnine ali s členom 23(2) Priloge I C k Sporazumu o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije;

b) ki je v nasprotju z javnim redom ali s sprejetimi moralnimi načeli ali katerega raba je zakonsko prepovedana;

c) ki zavaja javnost, zlasti glede vrste, kakovosti ali geografskega porekla proizvoda ali storitve.

Člen L. 711-4

Kot znamka ne more biti sprejet znak, ki posega v prejšnje pravice in zlasti:

a) v znamko, ki je bila pred tem registrirana ali je splošno znana v smislu člena 6a Pariške konvencije za varstvo industrijske lastnine;

b) v ime ali firmo, če obstaja verjetnost zmede v javnosti;

c) v tržno ime ali v izvesek, ki sta znana na celotnem nacionalnem ozemlju, če obstaja verjetnost zmede v javnosti;

d) v zaščiteno označbo porekla;

e) v avtorske pravice;

f) v pravice, ki izhajajo iz zaščitenega modela;

g) v osebnostno pravico tretjega, zlasti v njegovo rodbinsko ime, psevdonim ali njegovo podobo;

h) v ime, podobo ali ugled lokalnega organa.“

Dejansko stanje

I – *Prijava znamke Skupnosti, ki jo je vložila družba Anheuser-Busch*

8 Družba Anheuser-Busch, Inc., je 1. aprila 1996 na podlagi Uredbe št. 40/94 pri UUNT vložila prijavo znamke Skupnosti.

9 Predmet te prijave je bila naslednja figurativna znamka:

10 Proizvodi, za katere je bila zahtevana registracija, spadajo v razrede 16, 21, 25, 30 in 32 v okviru Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kot je bil spremenjen in dopolnjen, ter ustrezajo, za vsakega od razredov, naslednjemu opisu:

— razred 16: „Papir, lepenka in izdelki iz teh snovi (zajeti v razredu 16); tiskarski izdelki; knjigoveški material; pisarniški material; lepila za pisarniški material ali za gospodinjstvo; material za učenje ali poučevanje (razen aparatov); zavijalni materiali iz umetnih snovi (zajeti v razredu 16); igralne karte.“

— razred 21: „Priprave ter posode za gospodinjstvo ali kuhinjo (razen tistih iz žlahtnih kovin ali prevlečenih z njimi); glavniki in gobe; ščetke (razen čopičev); materiali za ščetkarstvo; čistilne priprave; surovo ali delno obdelano steklo (razen stekla za gradbeništvo), steklenina, porcelan in fajansa (zajeti v razredu 21).“

— razred 25: „Oblačila, obutev in pokrivala.“

— razred 30: „Moka in izdelki iz žitaric, kruh, pecivo in slaščice, sladoled; med, melasni sirup; kvas, pecilni prašek; gorčica; kis, omake (začimbe), začimbe; led; prigrizki, zajeti v razredu 30.“

— razred 32: „Pivo, ale, temno pivo, slajene alkoholne in brezalkoholne pijače.“

11 Zahteva za registracijo je bila 1. decembra 1997 objavljena v Biltenu znamk Skupnosti št. 31/97.

II – *Ugovor zoper prijavo znamke Skupnosti*

12 Družba Budějovický Budvar, národní podnik, s sedežem v Češki republiki (v nadaljevanju: Budvar), je 27. februarja 1998 na podlagi člena 42 Uredbe št. 40/94 vložila ugovor glede vseh proizvodov, opredeljenih v prijavi.

13 Družba Budvar je v utemeljitev ugovora navedla, prvič, verjetnost zmede, navedene v členu 8(1)(b) Uredbe št. 40/94, med prijavljeno figurativno znamko in njenimi prejšnjimi mednarodnimi znamkami, namreč:

— mednarodna besedna znamka BUDWEISER (R 238 203), prvotno registrirana 5. decembra 1960 za „pivo vseh vrst“, z učinkom v Nemčiji, Avstriji, Beneluksu in v Italiji;

— mednarodna figurativna znamka (R 342 157), prvotno registrirana 26. januarja 1968 za „pivo vseh vrst“, z učinkom v Nemčiji, Avstriji, Beneluksu, Franciji in Italiji, prikazana v nadaljevanju:

14 Družba Anheuser-Busch je 3. februarja 1999 od družbe Budvar zahtevala, naj predloži dokaz o rabi svojih mednarodnih znamk. V skladu s členom 43(2) Uredbe št. 40/94 je oddelek za ugovore UUNT 7. aprila 1999 pozval družbo Budvar, naj predloži ta dokaz v roku dveh mesecev, najpozneje do 7. junija 1999. Ta rok je bil na predlog družbe Budvar podaljšan do 7. septembra 1999.

15 Družba Budvar je 7. septembra 1999 med drugim predložila kopije oglasov, objavljenih v osmih revijah v letih 1996 in 1997 ter deset računov, izdanih med 1993 in 1997, da bi dokazala rabo mednarodne besedne znamke BUDWEISER R 238 203 v Nemčiji. Poleg tega je družba Budvar predložila kopije oglasov, objavljenih v šestih revijah v letih 1996 in 1998 ter deset računov, izdanih med 1993 in 1997, da bi dokazala rabo mednarodne besedne znamke BUDWEISER R 238 203 v Avstriji.

16 Drugič, družba Budvar je na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94 v utemeljitev ugovora navedla štiri označbe porekla za pivo, registrirane 22. novembra 1967 pri Svetovni organizaciji za intelektualno lastnino (WIPO) na podlagi Lizbonskega aranžmaja. Te označbe porekla so:

— označba porekla št. 49: ČESKOBUDĚJOVICKÉ PIVO (BUDWEISER BIER, v skladu z nemško različico registracije);

— označba porekla št. 50: BUDĚJOVICKÉ PIVO – BUDVAR (BUDWEISER BIER – BUDVAR, v skladu z nemško različico registracije);

— označba porekla št. 51: BUDĚJOVICKÝ BUDVAR (BUDWEISER BUDVAR, v skladu z nemško različico registracije);

— označba porekla št. 52: BUDĚJOVICKÉ PIVO (BUDWEISER BIER, v skladu z nemško različico registracije).

17 Družba Budvar je s sklicevanjem na te registracije zatrjevala, da so bile zadevne označbe porekla zaščitene, še zlasti na francoskem ozemlju, in v zvezi s tem upravičevala ugovor, ki temelji na členu 8(4) Uredbe št. 40/94.

III – *Odločba oddelka za ugovore*

18 Oddelek za ugovore je z Odločbo št. 2412/2001 z dne 8. oktobra 2001:

— delno zavrnil ugovor, vložen zoper registracijo prijavljene figurativne znamke, v delu, ki temelji na členu 8(4) Uredbe št. 40/94 in se opira na štiri označbe porekla, navedene zgoraj v točki 16;

— delno sprejel ugovor, vložen zoper registracijo prijavljene figurativne znamke, in sicer za proizvode iz razreda 32 („Pivo, ale, temno pivo, slajene alkoholne in brezalkoholne pijače“), v delu ugovora, ki temelji na členu 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 in se opira na mednarodno besedno znamko BUDWEISER R 238 203.

19 Glede zavrnitve ugovora, ki temelji na členu 8(4) Uredbe št. 40/94, je oddelek za ugovore v bistvu menil, da raba označb porekla ni bila dokazana za Francijo in Portugalsko – francosko in portugalsko pravo, ki je bilo navedeno za utemeljitev ugovora – ter da zato ni bilo dokazano, da obseg pravic, pridobljenih na podlagi označb porekla, ni bil le lokalnega pomena v smislu člena 8(4) Uredbe št. 40/94. Glede Italije – raba označb porekla na tem ozemlju je bila dokazana – je oddelek za ugovore ugotovil, da dokaz o zaščiti, ki jo daje italijansko pravo zadevnim označbam porekla, ni bil predložen v zvezi s proizvodi, ki si niso podobni.

20 Oddelek za ugovore je glede delnega sprejetja ugovora, ki temelji na členu 8(1)(b) Uredbe št. 40/94, menil, da so bili dokazi o resni in dejanski uporabi mednarodne

besedne znamke BUDWEISER R 238 203 in mednarodne figurativne znamke R 342 157 predloženi za Nemčijo, Avstrijo, Beneluks in Italijo. Poleg tega je oddelek za ugovore zaradi ekonomičnosti postopka preizkusil, prvič, mednarodno besedno znamko BUDWEISER R 238 203. Ker je bila ta besedna znamka nedvomno veljavna v Nemčiji in Avstriji, je oddelek za ugovore preizkus omejil na ti državi članici. Oddelek za ugovore je menil, da so bili proizvodi, na katere se nanaša prijavljena figurativna znamka in ki sodijo v razred 32 (pivo, ale, temno pivo, slajene alkoholne in brezalkoholne pijače) enaki proizvodom, za katere velja mednarodna besedna znamka BUDWEISER R 238 203. Poudaril je, da je zaradi izrazite glasovne in pojmovne enakosti med prijavljeno figurativno znamko in mednarodno besedno znamko BUDWEISER R 238 203 ter enakosti proizvodov, za proizvode iz razreda 32 v Nemčiji in Avstriji obstajala verjetnost zmede v javnosti. Nasprotno, štel je, da si proizvodi, na katere se nanaša figurativna znamka in ki sodijo v razrede 16, 21, 25, 30, ter proizvodi, za katere veljajo prejšnje znamke, niso bili podobni in da zato ni obstajala verjetnost zmede za te proizvode.

IV – *Odločbi drugega odbora za pritožbe UUNT*

21 Družba Anheuser-Busch je 27. novembra 2001 vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za ugovore, ker je bil s to odločbo za proizvode iz razreda 32 sprejet ugovor, ki temelji na členu 8(1)(b) Uredbe št. 40/94.

22 Družba Budvar je 10. decembra 2001 vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za ugovore, ker je bil med drugim zavrnjen ugovor v zvezi s členom 8(4) Uredbe št. 40/94, in sicer za proizvode iz razredov 16, 21, 25, 30 in 32.

23 Družba Budvar v okviru pritožbe ni izpodbijala delne zavrnitve ugovora, ki temelji na členu 8(1)(b) Uredbe št. 40/94, za proizvode iz razredov 16, 21, 25 in 30.

24 Z odločbo, izdano 3. decembra 2003 (zadevi R 1000/2001-2 in R 1024/2001-2, v nadaljevanju: izpodbijana odločba), je drugi odbor za pritožbe UUNT zavrnil pritožbi, ki sta ju zoper odločbo oddelka za ugovore vložili družbi Budvar in Anheuser-Busch.

25 Odbor za pritožbe je glede pritožbe, ki jo je vložila družba Anheuser-Busch, menil, da oddelek za ugovore ni napačno presodil, da je bil dokaz o rabi mednarodne besedne znamke BUDWEISER R 238 203 predložen za Nemčijo in Avstrijo. Poleg tega je odbor za pritožbe menil, da je v Nemčiji in Avstriji obstajala verjetnost zmede med prijavljeno figurativno znamko in mednarodno besedno znamko BUDWEISER R 238 203 za proizvode iz razreda 32, ob upoštevanju dejstva, prvič, da je bila najbolj prevladujoča značilnost prijavljene figurativne znamke enaka prejšnji besedni znamki, in drugič, da so bili zadevni proizvodi enaki.

26 Odbor za pritožbe je glede pritožbe, ki jo je vložila družba Budvar, sprva štel, da ta glede proizvodov iz razreda 32 v delu, v katerem je družba Budvar uspela na podlagi člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94, ni bila dopustna.

27 Odbor za pritožbe je na podlagi utemeljitve prijave znamke glede proizvodov iz razredov 16, 21, 25 in 30 ter glede ugovora, ki temelji na členu 8(4) Uredbe št. 40/94, na podlagi označb porekla najprej menil, da dokazi, ki jih je predložila

družba Budvar, niso bili zadostni za dokaz zadevne zaščite označb porekla z italijanskim in portugalskim pravom.

28 Odbor za pritožbe je nato v nasprotju s tem, kar je zatrjeval oddelek za ugovore, menil, da dokaz, da obseg pravic, pridobljenih na podlagi označb porekla, ni bil le lokalnega pomena v smislu člena 8(4) Uredbe št. 40/94 in da je bil že predložen v drugih postopkih glede Francije. Družba Budvar torej po mnenju odbora za pritožbe teh dejstev, v nasprotju s tem, kar je odločil oddelek za ugovore, ni bila zavezana dokazati še enkrat.

29 Po mnenju odbora za pritožbe je bilo vprašljivo le, ali so bile zadevne označbe porekla zaščitene na podlagi francoskega prava. Vprašanje glede proizvodov iz razredov 16, 21, 25 in 30 je rešil z ugotovitvijo, da so označbe porekla, registrirane na podlagi Lizbonskega aranžmaja, v Franciji zaščitene s členom L. 641-2 kmetijskega zakonika, ki določa, da geografskega imena, ki sestavlja označbo porekla ali vsake druge navedbe, ki ga omenjajo, ni mogoče uporabiti za noben podoben proizvod […] niti za noben drug proizvod ali storitev, če obstaja možnost, da ta raba odvrne ali zmanjša prepoznavnost označbe porekla. Odbor za pritožbe je pripomnil, da je treba, ker se proizvodi, na katere se nanaša prijava znamke Skupnosti, razlikujejo od proizvodov, na katere se nanašajo zadevne označbe porekla, preveriti, ali bi raba prijavljene figurativne znamke v Franciji lahko odvrnila ali zmanjšala prepoznavnost navedenih označb porekla. Glede na to je odbor za pritožbe opredelil, da prepoznavnosti ne bi bilo mogoče odvrniti ali zmanjšati, če ne bi obstajala, in da družba Budvar ni predložila nobenega dokaza, da so bile zadevne označbe porekla prepoznavne v Franciji. Odbor za pritožbe je menil, da poleg tega take prepoznavnosti ni bilo mogoče domnevati in da družba Budvar ni uspela dokazati, kako bi se prepoznavnost označb porekla, če obstaja, lahko odvrnila ali zmanjšala, če bi družba Anheuser-Busch za prijavljene proizvode iz razredov 16, 21, 25 in 30 lahko uporabila figurativno znamko, ki vsebuje izraz „Budweiser“.

Predlogi strank

I – *Zadeva T-57/04*

30 Družba Budvar Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— razveljavi odločbo drugega odbora za pritožbe UUNT z dne 3. decembra 2003 v zadevi R 1024/2001-2;

— zavrne zahtevo za registracijo znamke, vloženo 1. aprila 1996 v imenu družbe Anheuser-Busch za proizvode iz razredov 16, 21, 25 in 31;

— sodbo Sodišča prve stopnje pošlje UUNT;

— družbi Anheuser-Busch naloži plačilo stroškov.

31 UUNT in družba Anheuser-Busch Sodišču prve stopnje predlagata, naj:

— tožbo zavrne;

— družbi Budvar naloži plačilo stroškov.

II – *Zadeva T-71/04*

32 Družba Anheuser-Busch Sodišču prve stopnje predlaga, naj

— razveljavi odločbo drugega odbora za pritožbe UUNT z dne 3. decembra 2003 v zadevi R 1000/2001-2 v delu, ki razveljavlja prijavo znamke za proizvode iz razreda 32;

— UUNT naloži plačilo stroškov.

33 UUNT Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— tožbo v celoti zavrne;

— družbi Anheuser-Busch naloži plačilo stroškov.

34 Družba Budvar Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— razglasi pritožbo družbe Anheuser-Busch za nedopustno;

— podredno, potrdi odločbo, ki jo izpodbija družba Anheuser-Busch;

— odredi, naj se sodba Sodišča prve stopnje vroči UUNT;

— družbi Anheuser-Busch naloži plačilo stroškov.

Pravo

I – *Zadeva T-57/04*

35 Najprej je treba poudariti, da je namen tožbe družbe Budvar pred Sodiščem prve stopnje izpodbiti izpodbijano odločbo v delu, v katerem je bil zavrnjen ugovor, ki temelji na členu 8(4) Uredbe št. 40/94, glede proizvodov iz razredov 16, 21, 25 in 30.

36 Namen tožbe družbe Budvar pred Sodiščem prve stopnje ni izpodbiti izpodbijano odločbo v delu, v katerem šteje, da pritožba glede proizvodov iz razreda 32, vložena pred odborom za pritožbe, ni bila dopustna.

37 Poleg tega je treba ugotoviti, da družba Budvar v okviru tožbe napačno navaja razred 31, na katerega se zadevna figurativna znamka ne nanaša.

A – *Dopustnost druge točke predlogov družbe Budvar*

38 Treba je poudariti, da družba Budvar v drugi točki predloženih predlogov glede „zavrnitve prijave, vložene 1. aprila 1996 v imenu družbe Anheuser-Busch za razrede proizvodov 16, 21, 25 in 31," Sodišču prve stopnje v bistvu predlaga, naj naloži UUNT, naj zavrne registracijo prijavljene figurativne znamke (glej v tem smislu sodbi Sodišča prve stopnje z dne 23. oktobra 2002 v zadevi Institut für Lernsysteme proti UUNT – Educational Services (ELS), T-388/00, Recueil, str. II-4301, točka 18, in z dne 9. marca 2005 v zadevi Osotspa proti UUNT – Distribution & Marketing (Hai), T-33/03, ZOdl, str. II-763, točka 14).

39 S tem v zvezi je treba opozoriti, da mora UUNT v skladu s členom 63(6) Uredbe št. 40/94 storiti vse, kar je potrebno, da izvrši sodbo Sodišča. Zato Sodišče prve stopnje ni pristojno za dajanje navodil UUNT (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 31. januarja 2001 v zadevi Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld proti UUNT (Giroform), T-331/99, Recueil, str. II-433, točka 33, in z dne 27. februarja 2002 v zadevi Eurocool Logistik proti UUNT (EUROCOOL), T-34/00, Recueil, str. II-683, točka 12, ter zgoraj v točki 38 navedena sodba ELS, točka 19).

40 Druga točka predlogov družbe Budvar zato ni dopustna.

B – *Temelj*

41 Družba Budvar se sklicuje na samo en tožbeni razlog, namreč kršitev člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

42 Družba Budvar najprej opozarja na ureditev, ki naj bi v francoskem pravu urejala zaščito označb porekla.

43 Družba Budvar med drugim navaja, da je namen označbe porekla povezovanje proizvoda z geografskim imenom, ki zagotavlja njegovo poreklo in njegove lastnosti, da se hkrati zaščiti potrošnika in proizvajalca tega proizvoda pred zlorabami. Ta namen naj bi upravičil, da so predpisi za zaščito označb porekla v Franciji hkrati v zakoniku o intelektualni lastnini in v kmetijskem zakoniku, ki oba napotujeta na zakonik o potrošništvu. Družba Budvar tudi poudarja, da je označba porekla opredeljena z dekretom, ki omejuje geografsko območje proizvodnje ter določa pogoje za to proizvodnjo in ustreznost proizvoda.

44 Družba Budvar je poleg tega navedla, da imajo označbe porekla položaj javnega reda in absolutno zaščito ter da imajo v francoskem pravu označbe porekla prednost pred znamkami. To naj bi pomenilo, da je absolutno prepovedano prijaviti znamko, ki bi škodila označbi porekla, in da je tudi prepovedana uporaba vsakega znaka, ki bi z navedbo geografskega imena, ki sestavlja označbo porekla, tej škodil. Družba Budvar glede tega poudarja, prvič, da člen L. 115-5 zakonika o potrošništvu določa, da „kontroliranega geografskega porekla ni mogoče nikoli obravnavati, kot da je generičen in da sodi v javno področje“, drugič, da je označba porekla v bistvu oznaka proizvoda, ki izvira iz določenega kraja, in tretjič, da označbe porekla ni mogoče izgubiti, medtem ko se lahko izgubi znamka, ki se ne bi uporabljala.

45 Družba Budvar iz tega sklepa, da registracija znamke ni mogoča, če ta lahko škodi označbi porekla, ki je zaščitena v Franciji, neodvisno od proizvodov ali storitev, za katere je bila prijavljena. Posledično označba porekla ne bi mogla biti uporabljena za noben drug proizvod, čeprav bi bil enak, podoben ali različen.

46 Družba Budvar ob upoštevanju teh elementov zatrjuje, da je odbor za pritožbe storil dve napaki.

47 Družba Budvar v prvem delu tožbenega razloga meni, da člena L. 641-2 kmetijskega zakonika ni bilo mogoče uporabiti in da bi se odbor za pritožbe moral pri oceni, ali se znak – ki ga sestavlja geografsko ime zaščitene označbe – lahko registrira kot znamka, sklicevati na člena L. 711-3 in L. 711-4 zakonika o intelektualni lastnini.

48 Družba Budvar v drugem delu tožbenega razloga podredno meni, da odbor za pritožbe v vsakem primeru ni pravilno uporabil člena L. 641-2 kmetijskega zakonika.

49 Sodišče prve stopnje poudarja, da se trditve strank v tem primeru nanašajo natančneje na ustreznost člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika.

1. Prvi del tožbenega razloga v zvezi z neuporabo člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika

a) Trditve strank

Trditve družbe Budvar

50 Družba Budvar opozarja na člen 8(4) Uredbe št. 40/94 in navaja, da ni sporno, da francosko pravo imetniku označbe porekla omogoča, da na podlagi člena L. 711-4 zakonika o intelektualni lastnini in člena L. 641-2 kmetijskega zakonika prepoveduje tako registracijo kot uporabo poznejše blagovne znamke.

51 Vendar ker se v obravnavani zadevi želi doseči registracija oznake „Budweiser“ kot znamke, raba take znamke v tej razpravi ni pomembna.

52 Družba Budvar se torej sklicuje na člena L. 711-3 in L. 711-4 zakonika o intelektualni lastnini, v katerih naj bi bili našteti razlogi za zavrnitev registracije znamke.

53 Družba Budvar na podlagi člena L. 711-4(d) zakonika o intelektualni lastnini, ki določa, da „znak, ki škodi prejšnjim pravicam in med drugim […] označbi zaščitenega porekla, ne more biti sprejet kot znamka“, meni, da imetnik pravice do uporabe označbe porekla lahko doseže ničnost in prepoved uporabe znamke, ki označbo povzema ali posnema.

54 Družba Budvar prav tako podrobneje navaja, da so označbe porekla prejšnje pravice, ki onemogočajo veljavnost znamke, ne da bi bil potreben dokaz o verjetnosti zmede ali o podobnosti proizvodov, v nasprotju s tem, kar se zahteva za imena ali firme, izveske ali tržna imena ali celo prejšnje znamke. Družba Budvar glede te točke napotuje na člene L. 716-1, L. 713-2 in L. 713-3 zakonika o intelektualni lastnini. Na podlagi člena L. 711-4 zakonika o intelektualni lastnini je torej treba šteti, da znak, ki povzema označbo porekla, ne more biti sprejet v okviru znamke, ne da bi bilo treba pri tem upoštevati prepoznavnost navedene označbe porekla, ki naj bi obstajala že po definiciji, niti proizvodov, na katere se nanaša prijavljena znamka.

55 Družba Budvar dodaja, da se registracijo znamke lahko zavrne tudi zaradi ogrožanja javnega reda, kar je uzakonjeno s členom L. 711-3(b) zakonika o intelektualni lastnini, ki določa, da „znak […], ki je v nasprotju z javnim redom ali s sprejetimi moralnimi načeli ali katerega raba je prav tako prepovedana, […] ne more biti sprejet kot znamka ali kot njen del“. Po mnenju družbe Budvar je treba, ker je bilo pred tem že dokazano, da ima označba značaj javnega reda, vsako zahtevo za registracijo znamke, ki škodi označbi porekla, zaradi tega zavrniti. Družba Budvar natančneje napotuje na sodbo, ki jo je izreklo Cour d'appel de Paris 15. februarja 1990, v kateri

naj bi to sodišče menilo, da je treba javni red razumeti kot sklicevanje na zavezujoče določbe ekonomske zakonodaje, zlasti na tiste, ki so namenjene zaščiti potrošnika, in na sodbo Cour de cassation française z dne 26. oktobra 1993 o določitvi varstva javnega reda za označbe „Fourme d'Ambert" in „Fourme de Montbrison".

56 Družba Budvar nazadnje navaja, da člen L. 711-3(c) zakonika o intelektualni lastnini prepoveduje tudi registracijo vsakega zavajajočega znaka, z navedbo, da „znak […], ki zavaja javnost, zlasti glede narave, kakovosti ali geografskega porekla blaga ali storitve, ne more biti sprejet kot znamka ali njen del". Po mnenju družbe Budvar naj bi dajanje na voljo proizvodov iz razredov 16, 21, 25 in 30 pod imenom „Budweiser", ki je znano ime nekaterih proizvodov, med katere sodijo piva, zavedlo javnost ali bi jo razočaralo glede kakovosti, ki naj bi jo imel ta proizvod in je povezana s krajem proizvodnje.

57 Nasprotno pa naj namen člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, povzetega v členu L. 115-5 zakonika o potrošništvu, ne bi bila prepoved registracije znamke, ki je v nasprotju z označbo porekla, ampak naj bi ta le prepovedoval rabo geografskega imena, ki sestavlja celotno označbo porekla ali njen del. Določbe zakonika o intelektualni lastnini po mnenju družbe Budvar nimajo istega namena kot določbe zakonika o potrošništvu. Prve naj bi bile povezane z ustreznostjo znakov, ki izhajajo iz intelektualne lastnine, medtem ko naj bi se druge nanašale neposredno na varstvo potrošnikov.

58 Posledično bi se bilo treba pri presoji, ali se znak, sestavljen iz geografskega imena zaščitene označbe, lahko sprejme kot znamka, sklicevati na člena L. 711-3 in L. 711-4 zakonika o intelektualni lastnini, ne pa na člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, kot je to storil odbor za pritožbe.

59 Poleg tega družba Budvar v dopisu z dne 24. avgusta 2005, vloženem kot odgovor na vprašanje Sodišča prve stopnje, navaja, da se je pred organi UUNT in še posebej pred odborom za pritožbe za utemeljitev ugovora sklicevala na člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika. Kljub temu družba Budvar zatrjuje, da se sme pred Sodiščem prve stopnje sklicevati na dejstvo, da se ta določba ne uporabi v obravnavani zadevi. Družba Budvar v zvezi s tem meni, prvič, da ni spremenila predmeta spora, ker naj bi bil predmet spora ugovor, vložen zoper registracijo prijavljene figurativne znamke. Drugič, družba Budvar navaja, da naj sklicevanje na člena L. 711-3 in L. 711-4 zakonika o intelektualni lastnini ne bi pomenilo navajanja novih dejstev, ker naj bi tožba pred Sodiščem prve stopnje temeljila na teh členih. Še natančneje, družba Budvar glede člena L. 711-4(d) zakonika o intelektualni lastnini opredeljuje, da je to določbo navedla pred organi UUNT. Družba Budvar nazadnje v bistvu meni, sklicujoč se na sodbo Sodišča prve stopnje z dne 20. aprila 2005 v zadevi Atomic Austria proti UUNT – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) (T-318/03, Recueil, str. II-1319), da bi se UUNT moral po uradni dolžnosti pozanimati o nacionalnem pravu zadevne države članice.

Trditve UUNT

60 Preden je UUNT odgovoril na trditve, ki jih je družba Budvar izrazila v prvem delu tožbenega razloga, je predložil svojo razlago člena 8(4) Uredbe št. 40/94 in zlasti pogojev, ki jih ta člen določa.

61 Prvič, UUNT poudarja, da mora biti prejšnja pravica utemeljena z rabo, katere obseg ni le lokalnega pomena. Glede na to UUNT navaja, da so registracije, opravljene na podlagi Lizbonskega aranžmaja, prejšnje pravice, ki sodijo na področje uporabe člena 8(4) Uredbe št. 40/94. Poleg tega UUNT opredeljuje, da je družba Budvar v obravnavani zadevi predložila dokaz o rabi prejšnjih pravic v Franciji.

62 Drugič, UUNT meni, da se člen 8(4) Uredbe št. 40/94 uporablja za neregistrirane znamke in podobne prejšnje znake, ki se uporabljajo v gospodarskem prometu za označevanje proizvodov ali storitev oziroma poslovne dejavnosti imetnika pravice. Geografsko poreklo naj bi bil dejavnik, povezan s poslovno dejavnostjo, če gre za ključni element, ki določa izbiro in nakup zadevnega proizvoda. UUNT v zvezi s tem napotuje na sodbo Sodišča z dne 20. maja 2003 v zadevi Consorzio del Prosciutto di Parma in Salumificio S. Rita (C-108/01, Recueil, str. I-5121).

63 Tretjič, UUNT poudarja, da člen 8(4) Uredbe št. 40/94 zahteva, da je vložnik ugovora „imetnik neregistrirane znamke ali drugega znaka, ki se uporablja v gospodarskem prometu“. UUNT glede tega opredeljuje, da v nekaterih pravnih sistemih geografske oznake niso komercialni znaki, ker tistim, ki jih lahko uporabljajo, ni dodeljena nobena individualna pravica. Drugi pravni sistemi pa naj bi, nasprotno, fizičnim osebam ali združenjem dodeljevali izključno pravico pri geografski oznaki, vključno s pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke. V tem zadnjem primeru, za katerega po mnenju UUNT v obravnavani zadevi velja francosko pravo, sodi pravica, ki izhaja iz geografske oznake, na področje uporabe člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

64 Poleg tega UUNT poudarja, sklicujoč se na člen 5(1) Lizbonskega aranžmaja, da so geografske označbe registrirane, čeprav na zahtevo pristojnih organov, v imenu fizičnih ali pravnih oseb, javnih ali zasebih. Še več, člen 8 Lizbonskega aranžmaja naj bi določal, da se na podlagi nacionalne zakonodaje, na pobudo pristojnega organa ali na zahtevo državnega tožilca oziroma na predlog vsake zadevne stranke, lahko sprožijo pravni postopki za zagotovitev zaščite geografskih označb. Po mnmenju UUNT zadošča, da se izključna pravica do uporabe zaščitenega znaka, ki je skladna s pravico do vložitve tožbe zoper njeno nepravilno rabo, opredeli kot pravica imetnika ali vsaj kot pravica, ki je enakovredna pravici imetnika v smislu člena 8(4) Uredbe št. 40/94. To ugotovitev naj bi potrjeval člen 5(3) Lizbonskega aranžmaja.

65 Četrtič, UUNT navaja, da mora biti zadevna pravica zaščitena v skladu z nacionalno zakonodajo pred datumom vložitve prijave izpodbijane znamke. V obravnavanem primeru UUNT poudarja, da so bile zadevne označbe porekla registrirane 22. novembra 1967 in da so bile v Franciji zaščitene od datuma te registracije. Zadevne pravice naj bi torej nastale pred datumom vložitve prijave izpodbijane znamke.

66 Petič, UUNT se osredotoča na pogoj, po katerem mora prejšnja pravica njenemu imetniku na podlagi veljavne nacionalne zakonodaje dati pravico do prepovedi uporabe znamke, ki je predmet ugovora.

67 V tej fazi UUNT odgovarja med drugim na trditve, ki jih je predložila družba Budvar v prvem delu tožbenega razloga, povezane z veljavnim francoskim pravom.

68 Po mnenju UUNT ni sporno, da imajo predpisi iz francoskega prava več določb v zvezi s kolizijami med označbami porekla in poznejšimi znaki.

69 UUNT z opozarjanjem na člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, poudarja, da je ta določba omenjena in povzeta v členu L. 115-5 zakonika o potrošništvu.

70 UUNT glede trditev družbe Budvar, da bi bilo treba v nasprotju s tem, kar je odločil odbor za pritožbe, uporabiti določbe člena L. 711-3(b) in (c) ter L. 711-4(d) zakonika o intelektualni lastnini, ne pa člena L. 641-2 kmetijskega zakonika, opredeljuje, da je treba v primeru v zvezi s členom 8(4) Uredbe št. 40/94 uporabiti nacionalno zakonodajo tako, kot bi to storilo nacionalno sodišče. Glede tega naj bi nacionalna sodna praksa imela posebno moč, ki naj bi zavezovala UUNT.

71 UUNT poudarja, da je bil v vseh nacionalnih sodbah, ki jih je predložila družba Budvar v postopku z ugovorom ali pred Sodiščem prve stopnje, povezanih s kolizijami označb porekla s poznejšimi znamkami, pogosteje uporabljen člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, kot člen L. 711-4(d) zakonika o intelektualni lastnini. To naj bi dokazovalo, da ni mogoče uporabiti člena L. 711-4(d) zakonika o intelektualni lastnini ali katero koli drugo določbo, povzeto v tem zakoniku.

72 UUNT z natančnejšo preučitvijo člena L. 711-4(d) zakonika o intelektualni lastnini nasprotuje ugotovitvi družbe Budvar, na podlagi katere naj bi bila zaščita, ki jo nudijo označbe porekla zoper poznejše znamke, absolutna in brezpogojna. UUNT na podlagi tega poudarja, da se člen L. 711-4(d) zakonika o intelektualni lastnini nanaša na prepoved registracije znaka, ki je v koliziji z označbo porekla, ne pa na prepoved rabe takega znaka. Ker člen 8(4) Uredbe št. 40/94 izrecno zahteva, da daje nacionalna zakonodaja „pravico do prepovedi rabe poznejše znamke“, bolj kot pa pravico do prepovedi njene registracije, UUNT ugotavlja, da člena L. 711-4 zakonika o intelektualni lastnini ni mogoče uporabiti.

73 Če bi dajala pravica do prepovedi registracije tudi pravico do prepovedi rabe poznejše znamke, bi bilo treba upoštevati pogoje za „oškodovanje“ označbe porekla v smislu člena L. 711-4(d) zakonika o intelektualni lastnini.

74 UUNT poudarja, kot je navedla družba Budvar, da zakonik o intelektualni lastnini ne govori o tem pojmu „oškodovanja“, če gre za označbe porekla, medtem ko je jasnejši glede prejšnje znamke, firme ali tržnih imen. Po mnenju UUNT to ni presenetljivo, ker naj bi bil obseg zaščite označb porekla posebej opredeljen s členom L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika. Pojem „oškodovanja“ bi bilo treba zato razlagati v smislu te zadnje določbe.

75 Iz vseh teh ugotovitev naj bi izhajalo, da člen L. 711-4(d) zakonika o intelektualni lastnini ne more povečati ali zmanjšati pravne vsebine člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika. Ta zadnja določba naj bi bila edina, ki se jo lahko uporabi za določitev obsega zaščite, ki jo imajo označbe porekla zoper uporabo znakov, zlasti poznejših znamk.

76 UUNT glede sklicevanja družbe Budvar na člen L. 711-3(b) in (c) zakonika o intelektualni lastnini meni, da ta določba ni ustrezna, ker se nanaša na absolutne razloge za zavrnitev, namreč na prepoved znakov, ki so v nasprotju z javnim redom, ali znakov, ki bi zavedli javnost, zlasti glede narave, kakovosti ali geografskega porekla blaga ali storitev. Ta določba naj bi bila enaka členu 7(1)(f) in (g) Uredbe št. 40/94. UUNT ob sklicevanju na sodbo Sodišča prve stopnje z dne 9. aprila 2003 v zadevi Durferrit proti UUNT – Kolene (NU-TRIDE) (T-224/01, Recueil, str. II-1589), navaja, da se nacionalne določbe ali določbe Skupnosti v zvezi z absolutnimi razlogi za zavrnitev vsekakor ne morejo uveljavljati v postopkih z ugovorom pred UUNT.

77 UUNT poleg tega v dopisu z dne 9. avgusta 2005, predloženem v odgovor na vprašanje Sodišča prve stopnje, navaja, da naj se družba Budvar v obravnavani zadevi ne bi smela sklicevati na neupoštevnost člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, potem ko je pred organi UUNT zatrjevala, da je zadevni ugovor temeljil prav na tej določbi.

Trditve družbe Anheuser-Busch

78 Družba Anheuser-Busch najprej opozarja, da so v okviru člena 8(4) Uredbe št. 40/94 in kolikor to izhaja iz upoštevne nacionalne zakonodaje, upoštevne pravne določbe,

sodna praksa in doktrina del dejanskega stanja. V skladu s členom 74(1) Uredbe št. 40/94 bi morala nasprotujoča stranka predložiti in dokazati ta dejstva, dokaze in navedbe. Družba Budvar v obravnavani zadevi naj ne bi predložila skladnega pojasnila upoštevnega prava niti dokazov, ki bi utemeljevali njena stališča.

79 Družba Anheuser-Busch glede upoštevnih določb francoskega prava meni, da so bile navedbe, ki jih je družba Budvar podala v različnih postopkih, protislovne in niso bile jasne. Ugovor pred UUNT naj bi temeljil predvsem na členu L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika. Ker naj bi odbor za pritožbe na podlagi tega zavrnil ugovor, naj bi si družba Budvar premislila in naj bi prvič uveljavljala, da člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika ni mogoče uporabiti (z zatrjevanjem, da bi bilo treba uporabiti člena L. 711-3 in L. 711-4 zakonika o intelektualni lastnini). Po mnenju družbe Anheuser-Busch ta sprememba stališča in protislovna predstavitev pravnih okoliščin v Franciji sami po sebi upravičujeta zavrnitev te tožbe. Natančneje, družba Anheuser-Busch zatrjuje, da družba Budvar ne more spremeniti pravne podlage v tej fazi postopka in da se trditve v zvezi s tem, predložene pred Sodiščem prve stopnje, ne bi smele upoštevati. To naj bi bilo v skladu s prakso Sodišča prve stopnje na tem področju (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 3. julija 2003 v zadevi Alejandro proti UUNT – Anheuser-Busch (BUDMEN), T-129/01, Recueil, str. II-2251, točka 67, in z dne 18. februarja 2004 v zadevi Koubi proti UUNT – Flabesa (CONFORFLEX), T-10/03, Recueil, str. II-719, točka 52).

80 Družba Anheuser-Busch poleg tega vztraja, da se uporabi člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika. Poudarja, da je družba Budvar navedla, da člen L. 711-4 zakonika o intelektualni lastnini „prepoveduje, da se kot znamka vloži znak, ki bi škodil označbi porekla“, medtem ko na drugi strani člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika „prepoveduje le rabo geografskega imena, ki v celoti ali delno sestavlja označbo porekla“. Z drugimi besedami naj bi se člen L. 711-4 zakonika o intelektualni lastnini nanašal na registracijo francoskih znamk, medtem ko naj bi se člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika nanašal na rabo poznejše znamke. Ob upoštevanju dejstva, da se torej člen 8(4) Uredbe št. 40/94 nanaša na

„pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke“, družba Anheuser-Busch sklepa, da je treba uporabiti le člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika.

81 Družba Anheuser-Busch poleg tega meni, da tudi če bi bile trditve družbe Budvar glede člena L. 711-4 zakonika o intelektualni lastnini dopustne in bi jih bilo treba preučiti, te trditve niso utemeljene.

82 Natančneje, družba Anheuser-Busch poudarja, da člen L. 711-4 zakonika o intelektualni lastnini ne določa obsega zaščite vseh prejšnjih pravic, ki jih omenja. Z navedbo, da te prejšnje pravice preprečujejo sprejetje znamke, če jim ta škodi, naj bi člen L. 711-4 zakonika o intelektualni lastnini bolj predvideval, da je obseg zaščite opredeljen in urejen drugje. Če bi bila razlaga, ki jo navaja družba Budvar, pravilna, bi druge prejšnje pravice – kot na primer zelo znane prejšnje znamke, avtorske pravice, industrijske ali osebne pravice – imele „absolutno zaščito“ v primerjavi s poznejšim znamkami, neodvisno od drugih pogojev, kot je med drugim podobnost zadevnih pravic.

83 Pravo vprašanje na podlagi člena L. 711-4 zakonika o intelektualni lastnini naj bi bilo, ali so bile prejšnje pravice oškodovane ali ne. Odgovori se lahko le ob upoštevanju posebnih pravil, ki veljajo za te pravice. Glede tega družba Anheuser-Busch navaja, da se zakonik o intelektualni lastnini sklicuje na Kmetijski zakonik. Natančneje, naslov II knjige VII zakonika o intelektualni lastnini, ki se nanaša na „označbe porekla“, obsega samo en člen (L. 721-1), s katerim je določeno, da „so […] pravila v zvezi z določitvijo označb porekla določena s členom L. 115-1 zakonika o potrošništvu“. Za zaščito označb porekla naj bi se zato uporabile določbe zakonika o potrošništvu, ki napotuje na kmetijski zakonik. Družba Anheuser-Busch tako nasprotuje stališču družbe Budvar, ki meni, da znaka, ki povzema označbo porekla kljub okoliščinam ne bi bilo mogoče registrirati kot znamke. Po mnenju družbe Anheuser-Busch naj bi bila označba porekla zaščitena za poseben proizvod. Ker naj si proizvodi, na katere

se nanašajo te zadeve, ne bi bili podobni, naj uporaba istega izraza za te proizvode ne bi mogla škoditi označbi porekla, razen v posebnih okoliščinah. Te okoliščine naj bi bile predvidene le s členom L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, ne pa s členom L. 711-4 zakonika o intelektualni lastnini. Te določbe naj torej ne bi bilo mogoče uporabiti za določitev, ali francoska zakonodaja daje pravico družbi Budvar na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

84 Družba Anheuser-Busch poleg tega poudarja, da družba Budvar prvič v šestih letih postopka navaja kršitev člena L. 711-3(b) in (c) zakonika o intelektualni lastnini. Družbi Anheuser-Busch se ne zdi potrebno odgovoriti na te trditve, ki naj ne bi bile dopustne in uporabne. Te trditve naj bi bile prepozne in naj v vsakem primeru ne bi bile podprte z dejstvi ali dokazi. Družba Anheuser-Busch poudarja tudi, da te zadeve izhajajo iz ugovora, ki se nanaša na relativne razloge za zavrnitev. Člen L. 711-3 zakonika o intelektualni lastnini se torej nanaša na absolutne razloge za zavrnitev prijave znamke, poleg tega pa naj bi ga bilo mogoče uporabiti le za prijave znamk, vložene v Franciji.

b) Presoja Sodišča prve stopnje

85 Poudariti je treba, da člen 8(4) Uredbe št. 40/94 dovoljuje vložitev ugovora zoper prijavo znamke Skupnosti na podlagi znaka, ki ni prejšnja znamka, pri čemer ta primer ureja člen 8, od (1) do (3) in (5).

86 V skladu s členom 8(4) Uredbe št. 40/94 mora biti ta znak uporabljen v gospodarskem prometu in imeti več kot le lokalni pomen. V skladu s pravom države članice, ki se uporabi za ta znak, morajo biti pravice, ki iz tega izhajajo, pridobljene pred datumom

vložitve prijave znamke Skupnosti ali pred datumom prednostne pravice, navedene v podporo prijave znamke Skupnosti. V skladu s pravom države članice, ki se uporabi za ta znak, slednji imetniku vedno podeljuje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke.

87 Sodišče prve stopnje odloča o vprašanju družbe Budvar, ki se nanaša na zadnji pogoj, ki ga določa člen 8(4) Uredbe št. 40/94, namreč, ali je bilo v obravnavani zadevi dovolj dokazano, da navedene označbe porekla na podlagi upoštevnega francoskega prava dajejo pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke.

88 Ker se člen 8(4) Uredbe št. 40/94 nahaja v delu, namenjenem relativnim razlogom za zavrnitev, in ob upoštevanju člena 74 iste uredbe, je dokazno breme glede tega, da zadevni znak daje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke, na strani stranke, ki ugovarja pred UUNT.

89 V tem okviru je treba med drugim upoštevati navedeno nacionalno zakonodajo in sodne odločbe, izdane v zadevni državi članici. Ugovarjajoča stranka mora na podlagi tega dokazati, da zadevni znak sodi na področje uporabe prava navedene države članice in da naj bi le-to omogočalo, da se prepove uporaba poznejše znamke. Treba je poudariti, da mora ugovarjajoča stranka v smislu člena 8(4) Uredbe št. 40/94 predložiti dokaz glede znamke Skupnosti, katere registracija se zahteva.

90 Potem ko je odbor za pritožbe opozoril na besedilo člena 1(1) in (2), člena 2(1), člena 3, člena 5(1) in člena 8 Lizbonskega aranžmaja (točke od 41 do 45 izpodbijane odločbe), je ugotovil, da „imajo […] označbe porekla, registrirane na podlagi Lizbonskega aranžmaja, v Franciji zaščito, podeljeno s členom L. 641-2 kmetijskega zakonika“ (točka 46 izpodbijane odločbe).

91 Treba je poudariti, da so določbe člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika povzete v členu L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu.

92 Prav tako je treba poudariti, da se je družba Budvar pred organi UUNT sklicevala na določbe člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, povzete v členu L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu in še posebej v okviru pritožbe, vložene pred odborom za pritožbe.

93 Družba Budvar je šele pred Sodiščem prve stopnje prvič uveljavljala dejstvo, da člena L. 641-2 kmetijskega zakonika ni bilo mogoče uporabiti v obravnavani zadevi in da bi se pritožba morala sklicevati na člen L. 711-3(b) in (c) ter člen L. 711-4(d) zakonika o intelektualni lastnini.

94 Najprej je treba poudariti, da je družba Budvar poleg določb člena L. 641-2 kmetijskega zakonika pred organi UUNT uveljavljala nekatere člene zakonika o intelektualni lastnini. Poleg tega je treba zlasti glede člena L. 711-4(d) zakonika o intelektualni lastnini poudariti, da se ta določba nanaša na „zaščitene“ označbe porekla. Zato se je tožeča stranka upravičeno vprašala o vlogi člena L. 711-4(d) zakonika o intelektualni lastnini v francoskem pravu in o morebitni zvezi med to določbo in členom L. 641-2 kmetijskega zakonika. Zato Sodišče prve stopnje meni, da družba Budvar lahko izpodbija to, da je odbor za pritožbe v obravnavani zadevi uporabil člen L. 641-2 kmetijskega zakonika, in to, da med drugim ni upošteval člena L. 711-4(d) zakonika o intelektualni lastnini.

95 Glede vsebine je treba, prvič, poudariti, da družba Budvar izhaja iz pravne premise, da naj člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika ne bi bilo mogoče uporabiti, ker se nanaša na prepoved uporabe geografskega imena, ki sestavlja

označbo porekla, in ne na prepoved registracije znamke. Trditve družbe Budvar je treba razumeti tako, da naj se člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika ne bi uporabil v postopku za registracijo znamke Skupnosti. V zvezi s tem zadostuje ugotovitev, da člen 8(4) Uredbe št. 40/94 določa, da zadevni znak v skladu z veljavnim nacionalnim pravom podeljuje imetniku pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke. Člen 8(4) Uredbe št. 40/94 ne zahteva, naj zadevni znak v skladu z veljavnim nacionalnim pravom podeljuje imetniku pravico do prepovedi „registracije znamke“. Pravna premisa družbe Budvar torej ni utemeljena. Uporabe člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika zato ni mogoče zavrniti iz tega razloga.

96 Drugič, treba je ugotoviti, da se člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika nanaša na primere, v katerih poznejši znak neposredno ali posredno uporablja geografsko ime, ki sestavlja označbo porekla.

97 Člen 2 Lizbonskega aranžmaja, na podlagi katerega so bila zadevna imena registrirana kot označbe porekla, določa, da je označba porekla v smislu tega aranžmaja sestavljena iz „geografskega imena“ države, regije ali kraja, ki se uporablja za oznako proizvoda, ki ima tam poreklo in katerega kakovost ter značilnosti so izključno ali bistveno odvisne od geografske lege, vključno z naravnimi in s človeškimi dejavniki.

98 V obravnavani zadevi ni sporno, da figurativna znamka, prijavljena za registracijo, neposredno uporablja geografsko ime, ki sestavlja označbo porekla v smislu člena 2 Lizbonskega aranžmaja.

99 Tretjič, treba je poudariti, da se člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika nahaja pod naslovom IV v zvezi s povečanjem vrednosti kmetijskih ali

prehrambnih proizvodov in pod poglavjem 1, naslovljenim „Označbe porekla“. Členi od L. 641-1-1 do L. 641-4 kmetijskega zakonika določajo okvir za postopek priznanja označb porekla, pri čemer člen L. 641-2, četrti pododstavek, natančno določa obseg zaščite, podeljene označbam porekla, če se uporabi geografsko ime, ki jih sestavlja, ali vsako drugo navedbo, ki ga omenja. Poudariti je treba, da so zaščita označb porekla, geografskih oznak in potrdila o registriranih posebnostih na ravni Skupnosti povzeti v členih od L. 642-1 do 642-4 kmetijskega zakonika.

100 Člen L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu, ki ponavlja določbe člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, je ponovljen v oddelku, pod naslovom „Označbe porekla“, ki se nahaja v poglavju o razvoju proizvodov in storitev in v naslovu, ki se navezuje na podatke o potrošnikih. Člen L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu ponovno navaja postopek dodelitve zaščitene označbe porekla, kakor je določen v členu L. 641-2 kmetijskega zakonika, in obseg varstva, namenjenega oznakam porekla na podlagi četrtega odstavka te določbe, če se uporablja geografsko ime, ki jih sestavlja, ali vse druge navedbe, ki ga omenjajo.

101 Iz tega izhaja, da sta člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika in člen L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu, ki tega povzema, posebni določbi, ki določata obseg zaščite označb porekla v francoskem pravu, kadar se uporablja geografsko ime, ki jih sestavlja, ali vse druge navedbe, ki ga omenjajo.

102 Določbe, predvidene v členu L. 711-4(d) zakonika o intelektualni lastnini, in druge določbe tega zakonika, ki jih navaja družba Budvar, so povzete v naslovu 1 o tovarniških, komercialnih ali storitvenih znamkah in v poglavju 1, z naslovom „Sestavni deli znamke“.

103 V zvezi s tem je treba poudariti, da določb zakonika o intelektualni lastnini, na katere se sklicuje družba Budvar, za razliko od omenjenih določb kmetijskega zakonika in zakonika o potrošništvu, ni v posebnem delu zakonika, ki se nanaša na označbe porekla.

104 Zatem je treba poudariti, da se določbe zakonika o intelektualni lastnini, na katere se sklicuje družba Budvar, nanašajo na pogoje za registracijo znamk po francoskem pravu in ne na pogoje njihove uporabe v smislu člena 8(4)(b) Uredbe št. 40/94.

105 Poleg tega posebej v zvezi s členom L. 711-4(d) zakonika o intelektualni lastnini navaja, da „kot znamko ni mogoče sprejeti znaka, ki škodi […] zaščiteni označbi porekla“. Za določitev, v kolikšnem obsegu je označba porekla „zaščitena“ in po potrebi, ali ji znak „škodi“, je treba uporabiti zlasti določbe člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, povzete v členu L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu, ko prijavljena znamka, kot v obravnavani zadevi, uporablja geografsko ime, ki sestavlja omenjeno označbo porekla.

106 Četrtič, treba je poudariti, da je bila v času, ko je bila sprejeta izpodbijana odločba, edina odločba francoskih sodišč – ki se je kakor v obravnavani zadevi navezovala na uporabo geografskega imena za nepodoben proizvod, ki sestavlja označbo porekla, registrirano v tretji državi in zaščiteno na podlagi Lizbonskega aranžmaja, in ki je bila izdana po uvedbi člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika v francosko pravo leta 1990 – sodba Cour d’appel de Paris z dne 17. maja 2000, ki uveljavlja označbe kubanskega porekla Habana in Habanos za označevanje cigar in tobaka, v obliki listov ali predelanega, ter proizvode, izdelane iz tega tobaka (v nadaljevanju: sodba Cour d’appel de Paris, Habana). Na to sodbo se je družba Budvar sklicevala pred organi UUNT.

107 V tej zadevi je bila sporna znamka Havana, ki je bila registrirana in se je v Franciji uporabljala zlasti za parfum.

108 V tej sodbi je Cour d'appel de Paris najprej preučilo pogoje iz člena L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu, ki povzema določbe člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, da bi ugotovilo, da je „[bilo] tveganje za zlorabo prepoznavnosti označbe porekla Habana resno in s tem dovolj izrazito".

109 Zatem je Cour d'appel de Paris ob drugi priložnosti v delu, z naslovom „Sur les mesures à prendre" (Ukrepi, ki jih je treba sprejeti), menilo, da je bil pritožnik, med drugim na podlagi člena L. 711-4(d) zakonika o intelektualni lastnini, „upravičen zahtevati razglasitev ničnosti znamke Havana, ki je bila prijavljena v Franciji".

110 Poleg tega je Cour d'appel de Paris, ne da bi se sklicevalo na določbe zakonika o intelektualni lastnini, opredelilo, da je bil pritožnik „prav tako upravičen zahtevati, da se [zadevnim] družbam prepove uporaba imena „havana" za poimenovanje celote kozmetičnih proizvodov [njihovih] asortiment[ov]". Po navedbah Cour d'appel de Paris je bila prepoved uporabe imena „havana" utemeljena z določbami člena L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu, ki povzemajo določbe člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika.

111 Iz tega izhaja, da je Cour d'appel de Paris v tej zadevi preučilo pogoje iz člena L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu, ki povzema določbe člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, da bi določilo zaščito, ki so jo lahko imele zadevne označbe porekla, registrirane na podlagi Lizbonskega aranžmaja, glede na francosko pravo.

112 Iz tega izhaja tudi, da je z uporabo zgoraj navedenih določb zakonika o potrošništvu, ki povzemajo določbe iz kmetijskega zakonika, Cour d'appel de Paris lahko prepovedalo uporabo geografskega imena, ki je sestavljalo zadevne označbe porekla za zadevne proizvode, in torej posledično uporabo izpodbijane znamke. Izvajanje določb člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, ki so povzete v členu L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu, lahko torej dodeli pravico prepovedi „uporabe" poznejše znamke v smislu člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

113 Treba je poudariti, da je Cour d'appel de Paris oceno iz sodbe Habana že uporabilo v okviru varstva označb porekla, registriranih na podlagi francoskega prava, v sodbi z dne 15. decembra 1993 o varstvu zaščitene označbe porekla Champagne. Ta sodba, na katero se je sklicevala tudi družba Budvar pred organi UUNT, se je nanašala na znamko, registrirano v Franciji za parfum z geografskim imenom, ki je sestavljalo omenjeno označbo porekla. V tej zadevi je Cour d'appel de Paris najprej uporabilo člen L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu, ki povzema določbe člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, preden se je izreklo o uporabi določb zakonika o intelektualni lastnini.

114 Ob upoštevanju vseh teh elementov je treba ugotoviti, da odbor za pritožbe ni storil napake s tem, ko je upošteval določbe člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, ki so povzete v členu L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu.

115 Torej je prvi del edinega tožbenega razloga družbe Budvar treba zavrniti kot neutemeljen.

2. Drugi, podredni del tožbenega razloga v zvezi s tem, da je odbor za pritožbe napačno uporabil člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika

a) Trditve strank

Trditve družbe Budvar

116 Čeprav je Sodišče prve stopnje menilo, da zahteva, da se kot znamka registrira geografsko ime, ki sestavlja označbo porekla, pomeni uporabo geografskega imena v smislu člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, družba Budvar Sodišču prve stopnje v vsakem primeru predlaga, naj ugotovi, da je odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi napačno uporabil ta člen in določbe Lizbonskega aranžmaja.

117 Družba Budvar najprej navaja, da je odbor za pritožbe pravilno ugotovil:

„Ni mogoče zanikati, da so francoske označbe porekla zaščitene le, če je bila njihova prepoznavnost ustrezno ugotovljena. Člen L. 641-2 kmetijskega zakonika določa, da se kmetijskim, gozdarskim in prehrambnim proizvodom lahko dodeli označba porekla, če imajo, med drugimi pogoji, na predpisan način ugotovljeno prepoznavnost."

118 Družba Budvar dodaja, da je odbor za pritožbe vseeno presodil, da lahko opredeli naslednje:

„Vendar se ta pogoj ne uporablja za tuje označbe porekla, zaščitene v Franciji na podlagi Lizbonskega aranžmaja. Iz člena 5(1) aranžmaja […] jasno izhaja, da označbe

porekla, zaščitene v državi porekla, pridobijo zaščito v drugih državah posebne unije že na podlagi zahteve pristojnih organov države porekla."

119 Po mnenju družbe Budvar ta zadnja trditev ni utemeljena.

120 Družba Budvar najprej navaja, da imajo vse države podpisnice Lizbonskega aranžmaja podobno ureditev za pridobitev označb porekla. Glede na to naj bi člen 2 Lizbonskega aranžmaja določal opredelitev za označbo porekla, ki bi bila veljavna v vseh državah podpisnicah.

121 Torej naj bi vse države podpisnice Lizbonskega aranžmaja zahtevale dokazilo o ugotovljeni prepoznavnosti, da bi lahko podelile označbo porekla. Ta točka naj v izpodbijani odločbi ne bi bila sporna.

122 Družba Budvar dodaja, da je morala biti za pridobitev zadevnih označb porekla v Češki republiki nujno dokazana prepoznavnost geografskih imen „Budweiser" za poimenovanje piva. Družba Budvar v zvezi s tem pripominja, da so bile zadevne označbe porekla registrirane 22. novembra 1967 pri Svetovni organizaciji za intelektualno lastnino.

123 Poleg tega naj bi francoska država v uredbi št. 70-65 z dne 9. januarja 1970, objavljeni v Journal officiel Francoske republike 23. januarja 1970, na podlagi člena 1, drugi pododstavek, Lizbonskega aranžmaja priznala in razglasila označbe porekla, ki vključujejo geografsko ime „Budweiser", kot primerne, da se jim na francoskem ozemlju zagotovi zaščito. Družba Budvar navaja, da proti tej uredbi pri Conseil d'État ni bila vložena nobena pritožba.

124 Po mnenju družbe Budvar so zadevne označbe porekla v Franciji zaščitene le z Lizbonskim aranžmajem in zlasti z njegovim členom 1, drugi pododstavek.

125 Tako je označba porekla, ki ima izvor v državi podpisnici Lizbonskega aranžmaja, na francoskem ozemlju enako zaščitena kot nacionalne označbe, ne da bi se zahteval dokaz, da je dejansko prepoznavna. Torej ni pravilno, da izpodbijana odločba ugotavlja, da „ni mogoče domnevati, da so označbe porekla […], ki so zaščitene v Franciji na podlagi Lizbonskega aranžmaja, prepoznavne v Franciji“ (točka 50 izpodbijane odločbe).

126 Družba Budvar dodaja, da odbor za pritožbe tudi ni pravilno uporabil člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, ko je sprejel naslednje stališče:

„Če je označba porekla […] zaščitena v Franciji na podlagi Lizbonskega aranžmaja, ima zaščito proti nepodobnim proizvodom le, če je bil predložen dokaz, da je v Franciji prepoznavna, in če bi njena uporaba za nepodobne proizvode zlorabila ali zmanjšala to prepoznavnost.

[…]

Ne le, da družba Budvar v obravnavani zadevi ni predložila dokaza, da so označbe porekla prepoznavne v Franciji, temveč tudi ni dokazala, kako naj bi prepoznavnost označb porekla – če naj domnevno obstaja – lahko bila zlorabljena ali zmanjšana,

če bi bilo [družbi Anheuser-Busch] dovoljeno uporabljati figurativno znamko, ki vsebuje izraz ‚Budweiser' za prijavljene proizvode, ki spadajo v razrede 16, 21, 25 in 30."

127 Družba Budvar opozarja Sodišče prve stopnje na dejstvo, da se člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, kakor je povzet v zakoniku o potrošništvu, navezuje na uporabo geografskega imena, ki sestavlja celotno označbo porekla ali njen del. Pri tem se ne nanaša na označbo porekla, temveč na geografsko ime, ki se omenja. Iz tega bi bilo treba torej sklepati, da je ponovna uporaba geografskega imena, ki sestavlja označbo porekla, prepovedana, pa naj si bodo proizvodi enaki, podobni ali različni. Taka rešitev bi bila logična, če bi bilo geografsko ime bistven in odločilen element vseh označb porekla. Uporaba geografskega imena naj bi bila taka, da bi označba porekla nujno omenjala zadevni proizvod.

128 Družba Anheuser-Busch naj bi v obravnavani zadevi zahtevala registracijo znamke, ki jo sestavlja reprodukcija le geografskega imena „Budweiser", ne da bi ga zlila v celoto, na način, da bi izgubilo lastnost označbe porekla. Tako torej ni bilo treba uporabiti izjeme, določene v členu L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, in preveriti, ali je figurativna znamka, za katero se zahteva registracija in ki se ponovi z geografskim imenom „Budweiser", take vrste, da bi povzročila zmanjšanje ali zlorabo prepoznavnosti, ki se nujno navezuje na vsako označbo porekla.

129 Sicer pa družba Budvar povsem podredno meni, da se posebna prepoznavnost zadevnih oznak porekla lahko zlorabi ali zmanjša z registracijo zadevne znamke. Družba Budvar glede tega navaja, da noben francoski predpis ne zahteva, da bi morala omenjena posebna prepoznavnost imeti posebej visoko raven, da bi se njena zaščita razširila na proizvode, ki so med seboj različni. Vsekakor bi bilo mogoče zahtevati

dokaz, da se ta posebna prepoznavnost lahko zmanjša in izgubi pomen z registracijo znamke, ki ponavlja njeno geografsko ime.

130 Družba Budvar navaja, da je zadevno znamko prijavila pivovarska družba, torej neposredni konkurent. Družba Budvar poleg tega poudarja, da se je ena od prijav za registracijo, ki jih je vložila družba Anheuser-Busch, nanašala na pivo (ki je predmet združene zadeve T-71/04). Družba Budvar še poudarja, da je eden od elementov prijavljene figurativne znamke slogan „king of beers“. Torej bo prijavljena znamka nemudoma omenila pivo. V vsakem primeru je bila družba Anheuser-Busch na datum prijave za registracijo, kot strokovnjak na področju varjenja piva, nujno seznanjena s prepoznavnostjo zahtevanih označb porekla vsaj na češkem ozemlju.

131 Okoliščine vložitve prijave naj bi razkrivale očitno željo po škodovanju prepoznavnosti obravnavanih označb porekla z zmanjšanjem in uničenjem njihove enkratnosti z odvzemom pomena imenu „Budweiser“ in tudi poskus prilastitve teh označb porekla. Dejstvo, da je družba Anheuser-Busch velika pivovarna, naj bi razkrivalo njeno zajedalsko in nelojalno namero ter namen zmanjšanja in odvzema pomena označb porekla. Družba Budvar poudarja, da so bila v zadeve, ki so privedle do sodb Cour d'appel de Paris z dne 15. decembra 1993 (Champagne) in z dne 17. maja 2000 (Habana, zgoraj navedena točka 106) vključena podjetja, ki niso bila konkurenčna. V teh zadevah je bila ugotovljena zloraba prepoznavnosti zadevnih označb porekla.

132 Poleg tega bi bilo treba upoštevati pretekla pravna razmerja, ki so narekovala spor med družbama Budvar in Anheuser-Busch. Spor med obema strankama naj bi se začel že pred več kot stoletjem. Družba Budvar navaja, da naj bi Adolphus Busch leta 1894 izjavil, da ga je pri izdelavi piva „Budweiser“, varjenega po češki metodi v Saint Louisu (Missouri), kjer je sedež družbe Anheuser-Busch, navdihnila odličnost piva, ki se proizvaja v Budweisu na Češkoslovaškem.

133 Družba Budvar iz tega sklepa, da je tveganje glede škodovanja prepoznavnosti označb porekla s tem dovolj izrazito in da mora to voditi Sodišče prve stopnje k zavrnitvi registracije zadevnih znamk.

Trditve UUNT

134 UUNT na trditve družbe Budvar odgovarja v okviru preučitve pogoja iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94, ki določa, da prejšnja pravica na podlagi nacionalne zakonodaje imetniku te daje pravico do prepovedi uporabe nasprotne znamke.

135 Potem ko je UUNT v okviru prvega dela edinega tožbenega razloga ugotovil, da se je člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika lahko uporabil, je preučil obseg zaščite označb porekla na podlagi te določbe.

136 V tej fazi UUNT razlikuje med zahtevo, da se dokaže prepoznavnost označbe porekla, in nevarnostjo, da se ta prepoznavnost zlorabi ali zmanjša.

– Zahteva, da se dokaže prepoznavnost označbe porekla

137 UUNT poudarja, da Lizbonski aranžma zahteva, da vsaka pogodbenica zagotovi zaščito registriranih označb porekla. Ta zaščita mora biti po mnenju UUNT vsaj na ravni zaščite, določene z Lizbonskim aranžmajem.

138 Glede na to UUNT opozarja, da člen 3 Lizbonskega aranžmaja določa da „[…] se zaščita zagotavlja zoper vsako zlorabo ali posnemanje, tudi če je resnično poreklo proizvoda navedeno ali če je oznaka uporabljena v prevodu ali skupaj z izrazi, kot so ‚slog', ‚tip', ‚kakor se proizvaja v', ‚imitacija' ali podobnimi".

139 Po mnenju UUNT minimalna zahtevana zaščita obsega samo proizvode, za katere je bila opravljena registracija, in proizvode, ki naj bi sodili v isti razred (v tem primeru pivo). Lizbonski aranžma naj ne bi zahteval zaščite, ki presega to kategorijo proizvodov.

140 Vendar naj to ne bi pomenilo, da označba porekla ne bi mogla imeti širše zaščite v skladu z nacionalno zakonodajo države, v kateri se pridobljena pravica izvaja.

141 UUNT ob opozarjanju na določila člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika meni, da zaščita, dodeljena na podlagi te določbe, spada v dve kategoriji.

142 Prvič, člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika naj bi predvideval minimalno zaščito, ki naj bi pokrivala uporabo enake oznake ali oznake, ki bi lahko omenjala označbo porekla v povezavi s podobnimi proizvodi. Ta zaščita naj bi bila brezpogojna in bi se lahko uveljavljala za vse označbe porekla, nacionalne ali tuje, pri čemer bi bila edina elementa, ki bi ju bilo treba določiti, mogoča podobnost med znaki in podobnost med proizvodi.

143 Zatem naj bi člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika predvideval razširjeno zaščito označb porekla, nacionalnih ali tujih, ki naj bi obsegala uporabo enake označbe ali označbe, ki bi lahko omenjala označbo porekla za nepodobne proizvode. Ta zaščita naj bi bila pogojena z dokazom, da je označba porekla prepoznavna in da bi ta lahko bila zlorabljena ali zmanjšana.

144 To nevarnost bi bilo treba oceniti v zvezi s francosko javnostjo. Prav tako bi bilo treba dokazati, da je francoska javnost seznanjena s prepoznavnostjo zadevne označbe porekla. Če ni te prepoznavnosti, ni mogoče govoriti o nevarnosti njene zlorabe ali zmanjšanja.

145 Tako naj odbor za pritožbe ne bi storil napake, ko je ugotovil, da „ni mogoče domnevati, da bi bile tuje označbe porekla, ki so zaščitene v Franciji na podlagi Lizbonskega aranžmaja, prepoznavne v Franciji“ (točka 50 izpodbijane odločbe).

146 V teh okoliščinah naj bi družba Budvar napačno navedla, da je označba porekla prepoznavna že po definiciji oziroma da je dobro znana. Zmeda pri družbi Budvar naj bi izhajala iz dejstva, da se pojem „prepoznavnost proizvoda“, ki jo zahteva člen 2(2) Lizbonskega aranžmaja za registracijo v državi porekla, ne razširi samodejno na druge države članice, v katerih se zahteva zaščita. Zato oznaka, kot je „Budweiser“, ki je prepoznavna v Češki republiki, ni pa znana ali dovolj uporabljana na francoskem tržišču, torej ni prepoznavna v Franciji.

147 UUNT glede tega meni, da je namen člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika in vseh drugih določb o prepovedi zlorabe, izkoriščanja, zmanjšanja ali očrnitve prepoznavnosti označbe porekla (UUNT napotuje natančneje na člen 13(1) Uredbe Sveta (EGS) št. 2081/92 z dne 14. julija 1992 o zaščiti geografskih označb in

označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL L 208, str. 1)) zaščita „podobe“ označbe porekla, torej njene ekonomske vrednosti. Do takega oškodovanja lahko pride le, če je označba porekla prepoznavna v državi, v kateri se zahteva zaščita.

148 UUNT poudarja, da je pojem „prepoznavnosti“ označb porekla opredelilo Sodišče v zgoraj v točki 62 navedeni sodbi Consorzio del Prosciutto di Parma in Salumificio S. Rita (točka 64), ki se je nanašala na Uredbo št. 2081/92, z naslednjim besedilom:

„Ugled označb porekla je odvisen od podobe, ki jo imajo te pri potrošnikih. Podoba je bistveno odvisna predvsem od posebnih značilnosti in na splošno od kakovosti proizvoda. Ravno ta dokončno utemelji ugled proizvoda.“

149 Podoba ali prepoznavnost označb porekla naj bi bila odvisna od subjektivne zaznave javnosti in bi se lahko spreminjala v odvisnosti od obravnavanega ozemlja. Po mnenju UUNT ni dvoma, da podoba ali prepoznavnost označbe porekla izhajata iz kakovosti proizvoda. Vendar bi podoba ali prepoznavnost označbe porekla lahko bila bistveno bolj odvisna od drugih dejavnikov, ki nimajo zveze s proizvodom. UUNT pri tem misli zlasti na višino sredstev, vloženih v promocijo, na intenzivnost uporabe označbe porekla in na delež, ki ga ima proizvod na tržišču.

150 Ker naj bi bila prepoznavnost označb porekla v glavnem odvisna od teh dejavnikov in od njihovega vpliva na javnost, se te prepoznavnosti ne da sklepati iz registracije na podlagi Lizbonskega aranžmaja in bi jo bilo treba še vedno dokazati v vsaki

državi, kjer bi bila oškodovana omenjena prepoznavnost. Z vsako drugo rešitvijo bi bila uglednim označbam porekla dodeljena enaka stopnja zaščite kot manj znanim, le-tem pa bi bila po vsej verjetnosti priznana zaščita v državah, v katerih sploh niso prepoznavne.

151 UUNT iz zgoraj navedenega sklepa, da odbor za pritožbe ni storil napake, ko je uporabo člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika pogojeval z dokazom, da so bile označbe porekla v Franciji prepoznavne.

152 Tak sklep naj bi podprla tudi francoska sodna praksa. Po mnenju UUNT bi bilo treba v nekaterih primerih, ki se navezujejo na člen 8(4) Uredbe št. 40/94, uporabiti nacionalno zakonodajo, kot bi to storilo nacionalno sodišče. Nacionalne sodbe naj bi bile tako še posebej pomembne.

153 Glede tega naj bi imel odbor za pritožbe prav, ko se je skliceval na zgoraj v točki 106 navedeno sodbo Habana, ki se je nanašala na kolizijo med označbo porekla Havane, zaščiteno na podlagi Lizbonskega aranžmaja za cigare, in poznejšo znamko Havana za parfume. Iz te sodbe naj bi izhajalo, da če ni dokaza o prepoznavnosti mednarodne označbe porekla Havane v Franciji, naj bi to vodilo k zavrnitvi pritožbe.

154 UUNT dodaja, da pri sklicevanju na zaščito proti uporabi neke poznejše oznake v zvezi z nepodobnimi proizvodi, francoska sodišča zahtevajo dokaz o prepoznavnosti vseh označb porekla, ne glede nato, ali so nacionalnega ali mednarodnega izvora. UUNT napotuje na sodbi, ki ju je izdalo Cour d'appel de Paris 15. decembra 1993 in 12. septembra 2001 o označbi porekla Champagne, ki sta priloženi pritožbi. Od takrat naj v nasprotju s tem, kar trdi družba Budvar, ne bi več prihajalo do različnega obravnavanja primerov.

– Zloraba ali zmanjšanje prepoznavnosti označbe porekla

155 UUNT zatrjuje, da je odbor za pritožbe prav tako upravičeno zavrnil pritožbo z obrazložitvijo, da družbi Budvar ni uspelo „dokazati, kako bi bilo mogoče prepoznavnost, če ta obstaja, zlorabiti ali zmanjšati, če bi bilo [družbi Anheuser-Busch] dovoljeno uporabljati figurativno znamko, ki vsebuje izraz ‚Budweiser', za prijavljene proizvode, razvrščene v razrede 16, 21, 25 in 30" (točka 53 izpodbijane odločbe).

156 Družba Budvar naj v nobeni fazi postopka ne bi predložila nobenega dejanskega dokaza ali trditve, ki bi utemeljil tožbeni razlog, po katerem naj bi uporaba zadevnih znamk pomenila nevarnost zlorabe ali zmanjšanja prepoznavnosti označb porekla. Odbor za pritožbe, ki ga zavezujejo določbe člena 74(1) Uredbe št. 40/94, naj ne bi storil napake, ko je izločil možnost take zlorabe ali zmanšanja.

157 Trditve v tožbi naj glede na to ne bi bile dopustne, ker so bile prvič predložene šele pred Sodiščem prve stopnje.

158 Če bi bile te trditve vseeno dopustne, UUNT navaja, da do zlorabe prepoznavnosti označb porekla lahko pride, če izvajalci namerno izberejo enake ali podobne oznake za uporabo na nekem drugem področju, da bi v svojo korist pridobili del naložb, ki jih je vložil imetnik prejšnje pravice. Ta položaj naj bi bil blizu neupravičeni pridobitvi koristi iz ugleda prejšnje znamke v smislu člena 5(2) Prve direktive Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL 1989, L 40, str. 1) ali člena 8(5) Uredbe št. 40/94.

159 UUNT priznava, da bi uporaba neke figurativne znamke, ki vsebuje izraz „king of beers“, v povezavi s katero koli vrsto proizvoda v javnosti teoretično lahko ustvarila asociacijo na pivo zato, ker vsebuje besede „king of beers“ in ker bi javnost to lahko razumela kot posredno promocijo glavne dejavnosti pivovarne Anheuser-Buscha. To še zlasti velja za uporabo prijavljene figurativne znamke v povezavi s „prigrizki“ iz razreda 30, pri kateri se ti proizvodi lahko prodajajo na točilnih mizah barov in kavarn. Torej, če bi Sodišče prve stopnje moralo ugotoviti, da je prepoznavnost označb porekla mogoče domnevati, UUNT predlaga, da se omenjena zadeva vrne pred odbor za pritožbe, da bo glede tega vprašanja zadevo dodatno preučil.

160 V zvezi z zmanjšanjem prepoznavnosti označb porekla UUNT meni, da tako zmanjšanje lahko obstaja, če proizvodi, za katere se uporablja sporna označba, delujejo na čutila javnosti tako, da sta prizadeta podoba in privlačnost označbe porekla. Ta primer naj bi bil blizu temu, da bi šlo za povzročitev škode ugledu prejšnje znamke v smislu člena 5(2) Prve direktive 89/104 ali člena 8(5) Uredbe št. 40/94.

161 Vendar v obravnavani zadevi naj ne bi bilo nasprotja med pivom in večino proizvodov, ki jih zadeva prijava za registracijo in bi lahko prizadelo podobo prejšnjih označb porekla. Poleg tega je malo verjetno, da bi uporaba zadevnih znamk v povezavi z večino proizvodov, na katere se nanaša prijava za registracijo, lahko vzbujala negativne ali neprijetne mentalne asociacije, ki bi bile v koliziji z mogočim prestižem prejšnjih označb porekla.

162 UUNT je dodatno predložil pripombe v zvezi z aktom o pristopu Češke republike, ki je začel veljati 1. maja 2004, in spremembo člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

163 UUNT v zvezi s pristopom Češke republike poudarja, da sta po 1. maju 2004, torej po sprejetju izpodbijane odločbe, imeni „Českobudějovické pivo“ in „Budějovické pivo“ („Budweiser beer“) zaščiteni na podlagi Uredbe št. 2081/92 kot geografski označbi, pri čemer akt o pristopu določa, da to varstvo „ne škodi znamkam piva ali drugim pravicam, ki v Evropski uniji obstajajo na datum pristopa“.

164 UUNT glede člena 8(4) Uredbe št. 40/94UUNT navaja, da je bil ta spremenjen z Uredbo Sveta št. 422/2004 z dne 19. februarja 2004 (UL L 70, str. 1), torej po sprejetju izpodbijane odločbe, da bi se vključile prejšnje pravice, ki jih ščiti zakonodaja Skupnosti.

165 Po mnenju UUNT te spremembe ne bi smele vplivati na obravnavani primer, ker so bile uveljavljene po sprejetju izpodbijane odločbe. V vsakem primeru UUNT poudarja, da je člen 13(1)(a) Uredbe št. 2081/92 napisan s podobnimi izrazi kot člen L. 641-2 kmetijskega zakonika.

Trditve družbe Anheuser-Busch

166 Družba Anheuser-Busch – ob upoštevanju, da se na podlagi člena L. 641-2 kmetijskega zakonika zahteva prepoznavnost za pridobitev zaščite za proizvod, ki se razlikuje od proizvoda z zaščiteno označbo porekla – preučuje vprašanje, ali taka prepoznavnost obstaja v obravnavanem primeru.

167 Po mnenju družbe Anheuser-Buschevem družba Budvar ni nikoli utemeljila, da v francoski javnosti obstaja dejanska prepoznavnost, in tudi ni priskrbela nobenega dokaza o taki prepoznavnosti. Družba Anheuser-Busch dodaja, da ni bilo niti namiga o uporabi označbe porekla v Franciji, in v tem pogledu poudarja, da družba Budvar ni predložila računov, oglasov, brošur ali številk o prodaji oziroma stroških oglaševanja, o tržnih deležih ali o seznanjenosti z označbami porekla.

168 Družba Budvar naj bi kvečjemu trdila, da imajo označbe porekla „posebno prepoznavnost“, ki jo je treba predpostaviti, ta pa nikakor ni odvisna od kakršne koli uporabe geografskega imena v Franciji in od zaznave, ki jo ima o tem potrošnik. Argument v podporo tej trditvi, ki ga uporablja družba Budvar, naj bi pomenil to, da je prepoznavnost neke francoske označbe porekla treba dokazati takrat, ko se njegova zaščita zahteva v Franciji, in sicer pri nacionalnem inštitutu za označbe porekla.

169 Vendar se po mnenju družbe Anheuser-Busch dokaz za tako prepoznavnost zahteva samo za zaščito francoskih označb porekla. V Franciji naj se ne bi zahtevala prepoznavnost za priznanje tujih označb porekla. Na stotine označb porekla je veljavno registriranih v Franciji na podlagi Lizbonskega aranžmaja, ki ostajajo neznane veliki večini francoske javnosti. Družba Anheuser-Busch se sklicuje na vlogo, ki jo je 18. februarja 2002 predložila odboru za pritožbe in jo kot prilogo dodala svojim vlogam v odgovor pred Sodiščem prve stopnje, zlasti na posvet s sodnim odvetnikom v Franciji, specialistom za intelektualno lastnino.

170 Družba Anheuser-Busch ob sklicevanju na sodbe Cour d’appel de Paris v zadevah Habana in Champagne dodaja, da ni bilo nikoli dokazano, da so bile zadevne označbe porekla v teh zadevah uporabljene v Franciji in da so dosegle prepoznavnost pri francoski javnosti.

171 Iz teh razlogov naj bi bile ugotovitve odbora za pritožbe v izpodbijani odločbi, zlasti tiste, povzete v točkah od 49 do 53 te odločbe, pravilne.

172 Poleg tega družba Anheuser-Busch poudarja, da člen L. 641-2 kmetijskega zakonika pogojuje zaščito označbe porekla zoper rabo zaščitenega izraza za nepodobne proizvode z dejstvom, da bi se prepoznavnost te oznake lahko zlorabila ali zmanjšala.

173 Po mnenju družbe Anheuser-Busch ni mogoče zlorabiti ali zmanjšati prepoznavnosti, ki je ni, v smislu člena L. 641-2 kmetijskega zakonika. Družba Budvar naj ne bi uspela dokazati nikakršne zlorabe ali zmanjšanja pomena označb porekla.

174 Navedbe družbe Budvar o domnevnem zlonamernem odnosu družbe Anheuser-Busch naj ne bi bile bistvene in jasno prepozne. Poleg tega naj ne bi bile utemeljene z nobenim pomembnim dejstvom ali dokazom in naj bi dejansko bile preprosto lažne. Družba Anheuser-Busch tudi meni, da odnos neke stranke ni pomemben pri ugotavljanju, ali uporaba nekega znaka vodi v morebitno škodovanje ali v zlorabo prepoznavnosti nekega drugega znaka.

175 Družba Anheuser-Busch v vsakem primeru in na podlagi dodatnih trditev meni, da bi bilo treba glede na člen 8(4) Uredbe št. 40/94 Uredbe št. 40/94 ugovor družbe Budvar zavrniti.

176 Prvič, družba Anheuser-Busch meni, da je eden od razlogov za zavrnitev ugovora nezadostna razlaga, ki jo družba Budvar daje v zvezi s pravom, ki ga je treba v tem

primeru uporabiti. Drugič, družba Anheuser-Busch uveljavlja neobstoj dokaza o tem, da so se označbe porekla uporabljale v gospodarskem prometu v Franciji pred vložitvijo zahtevka za prijavo znamke. Tretjič, po mnenju družbe Anheuser-Busch družba Budvar ni predložila nobenega dokaza o tem, da je bila uporaba zadevnih znakov po obsegu večja od le lokalne rabe. Četrtič, družba Anheuser-Busch zatrjuje, da zadevne označbe porekla niso veljavne, ker ne spoštujejo pogojev o priznavanju, navedenih v Lizbonskem aranžmaju.

b) Presoja Sodišča prve stopnje

177 Prvič, ob upoštevanju, da je bil člen L. 642-1, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika upošteven v obravnavani zadevi in da so bili proizvodi, za katere se uporablja zahtevana figurativna znamka, in tisti, ki jih ščitijo zadevne označbe porekla, različni, je odbor za pritožbe navedel:

„Ni sporno, da so francoske označbe porekla zaščitene v Franciji le, če je bila njihova prepoznavnost ustrezno ugotovljena […] [in] ni mogoče domnevati, da so tuje označbe porekla, ki so bile zaščitene v Franciji na podlagi Lizbonskega aranžmaja, prepoznavne v Franciji.“ (Točka 50 izpodbijane odločbe.)

178 Drugič, odbor za pritožbe je podrobno navedel:

„Če je tuja označba porekla v Franciji zaščitena na podlagi Lizbonskega aranžmaja, je zaščitena pred nepodobnimi proizvodom le, če se predloži dokaz, da je v Franciji prepoznavna in da bi njena uporaba v zvezi z nepodobnimi proizvodi to prepoznavnost zlorabila ali zmanjšala.“ (Točka 51 izpodbijane odločbe.)

179 Tretjič, odbor za pritožbe je ugotovil:

„[Družba Budvar] ne samo, da ni uspela predložiti dokaza o tem, da so označbe porekla v Franciji prepoznavne, temveč tudi ni uspela dokazati, kako bi bilo prepoznavnost označb porekla, če ta obstaja, mogoče zlorabiti ali zmanjšati, če bi bilo [družbi Anheuser-Busch] dovoljeno uporabljati figurativni znak, ki vsebuje izraz ‚Budweiser' za prijavljene proizvode iz razredov 16, 21, 25 in 30." (Točka 53 izpodbijane odločbe.)

180 Trditve družbe Budvar, povzete v drugem delu edinega tožbenega razloga, v resnici izpostavljajo dve napaki, ki naj bi jih storil odbor za pritožbe.

181 Družba Budvar najprej v bistvu meni, da so pogoji, ki jih določa člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika z namenom, da se v Franciji v okviru proizvodov, ki si niso podobni, podeli zaščito označbam porekla, registriranim na podlagi Lizbonskega aranžmaja v drugi državi, in zlasti zahteva, da se dokaže nevarnost zlorabe ali zmanjšanja prepoznavnosti omenjenih označb, bolj omejevalni od pogojev Lizbonskega aranžmaja. Torej je geografsko ime, ki sestavlja označbo porekla in je registrirano na podlagi Lizbonskega aranžmaja, zaščiteno ne glede na proizvode v okviru poznejše znamke, ne da bi bilo ob tem treba dokazovati obstoj kakršne koli prepoznavnosti ali nevarnosti zlorabe oziroma zmanjšanja omenjene prepoznavnosti.

182 V tem okviru je družba Budvar na obravnavi navedla, da imajo na podlagi člena 55 francoske ustave pravilno ratificirani oziroma odobreni sporazumi ali pogodbe takoj po objavi večjo pravno veljavo kot zakoni, s pridržkom, da vsak sporazum ali pogodbo uveljavlja druga stranka. Posledično bi bilo treba francoske zakonske določbe, ki so predhodne ali celo poznejše od začetka veljavnosti tega besedila, razlagati skladno

z določili Lizbonskega aranžmaja. Družba Budvar je dodala, da s tem graja način, s katerim francoska sodišča izvajajo Lizbonski aranžma.

183 Družba Budvar zatem in v vakem primeru meni, da je bilo prepoznavnost zadevnih označb porekla mogoče domnevati in da ni bilo dvoma o obstoju nevarnosti zlorabe ali zmanjšanja te prepoznavnosti.

Skladnost pogojev iz člena L. 641 2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika glede na določbe Lizbonskega aranžmaja za proizvode, ki si niso podobni

184 Med trenutnimi članicami Evropske unije so bile v času sprejetja izpodbijane odločbe pogodbenice Lizbonskega aranžmaja: Francoska republika, Republika Madžarska, Italijanska republika, Portugalska republika, Češka republika in Republika Slovaška.

185 Prvič, glede na določila Lizbonskega aranžmaja je treba poudariti tesno vez med označbo porekla in zadevnim proizvodom, na katerega se ta oznaka nanaša, ter zaščito, ki iz tega izhaja. Pogodbenice Lizbonskega aranžmaja so se zlasti zavezale, da bodo glede na člen 1(2) omenjenega aranžmaja zaščitile označbe porekla za „proizvode“ iz drugih držav. V skladu s pravilom 5(2)(iv) izvedbene uredbe Lizbonskega aranžmaja mora mednarodni zahtevek za prijavo označbe porekla na podlagi omenjenega aranžmaja podrobno opredeliti „proizvod, na katerega se ta oznaka nanaša“.

186 Drugič, člen 2(1) Lizbonskega aranžmaja določa, da morata kakovost in značilnosti proizvoda z označbo porekla izhajati izključno ali predvsem iz geografskega okolja, ki vključuje naravne in človeške dejavnike. Poleg tega se zaščita, ki jo predvideva člen 3 Lizbonskega aranžmaja, nanaša na primere, v katerih registrirana označba porekla ni prilaščena zakonito ali se posnema. V tem okviru se zaščita označbe porekla proti nezakoniti prilastitvi ali posnemanju uporablja, če so zadevni proizvodi enaki ali podobni. Namen te zaščite je zagotoviti, da kakovost ali značilnosti zadevnega proizvoda, ki izhajajo iz njegovega geografskega okolja, ki vključuje naravne in človeške dejavnike, ne postanejo predmet nezakonite prilastitve ali ponatisa.

187 Tretjič, člen 3 Lizbonskega aranžmaja določa, da se zaščita zagotovi „četudi je pravo poreklo proizvoda označeno“ ali če je zaščiteno ime prevedeno ali mu je dodan izraz, kot je „slog“, „tip“, „kakor se proizvaja v“, „imitacija“ ali podobno. Te navedbe imajo ob upoštevanju uporabljenih izrazov svoj smisel le, če so zadevni proizvodi enaki ali vsaj podobni.

188 Glede na to je treba ugotoviti, da se zaščita, dodeljena na podlagi Lizbonskega aranžmaja, uporablja brez vpliva na morebitno razširitev zaščite s strani ene od pogodbenic na njenem ozemlju, če so proizvodi, za katere velja zadevna označba porekla, in proizvodi, za katere velja znak, ki bi tej lahko škodil, enaki ali vsaj podobni.

189 Ne da bi šlo za preučevanje po analogiji, je treba poleg tega poudariti, da ima na ravni Skupnosti Uredba št. 2081/92 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila, kakor se je uporabljala v času dejanskega stanja, v členu 13(1)(b) določbe, ki so podobne določbam člena 3 Lizbonskega aranžmaja, in tudi izrecno v členu 13(1)(a) določb, ki pod določenimi pogoji predvidevajo zaščito

registriranih označb na ravni Skupnosti takrat, ko zadevni proizvodi niso primerljivi s proizvodi, ki so registrirani pod temi označbami.

190 Iz sodne prakse, zlasti iz sodbe Sodišča z dne 4. marca 1999 v zadevi Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola (C-87/97, Recueil, str. I-1301) in sklepnih predlogov generalnega pravobranilca M. Jacobsa k tej sodbi (Recueil, str. I-1304) ne izhaja, da bi se člen 13(1)(b) Uredbe št. 2081/92 razlagal tako, da se zaščita, dodeljena na podlagi omenjenega člena, uporablja takrat, ko so zadevni proizvodi različni, ker je ta primer urejen v členu 13(1)(a) iste uredbe.

191 V tem okviru je treba poudariti, da če bi se razumevanje besedila Lizbonskega aranžmaja, kakor ga predlaga družba Budvar, s tem ko stremi k razširitvi zaščite oznak na vse proizvode, naj bodo ti enaki, podobni ali različni, ujemalo z voljo sestavljalcev omenjenega sporazuma, potem bi to v trenutku sprejetja Uredbe št. 2081/92 povzročilo, da bi se nekatere države članice, ki so tudi pogodbenice tega sporazuma, znašle v kontradiktornem položaju. Čeprav sta namreč člen 13(1)(b) Uredbe št. 2081/92 in člen 3 Lizbonskega aranžmaja napisana s skoraj enakimi izrazi, bi se zaščita označb porekla, registriranih na ravni Skupnosti ali na podlagi Lizbonskega aranžmaja, na enotnem trgu občutno razlikovala v zvezi z različnimi proizvodi, odvisno od uporabe ene ali druge od zgoraj navedenih določb.

192 Vendar dejstvo, da zaščita, dodeljena na podlagi Lizbonskega aranžmaja, velja samo takrat, ko so proizvodi z zadevno označbo porekla in proizvodi z znakom, ki bi tej lahko škodil, enaki ali vsaj podobni, ne ovira držav pogodbenic Lizbonskega aranžmaja, da v svojem nacionalnem pravnem redu ne bi predvidele širše zaščite.

193 Člen 4 Lizbonskega aranžmaja poleg tega našteva, da določbe omenjenega sporazuma v ničemer ne izključujejo že obstoječe zaščite označb porekla v vsaki od držav

pogodbenic glede na druge mednarodne instrumente ali glede na nacionalno zakonodajo oziroma sodno prakso.

194 Določbe člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, ki se ponovijo v členu L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu, kakršne uporabljajo francoska sodišča za zaščito označb porekla, registriranih na podlagi Lizbonskega aranžmaja, se uvrščajo v to logiko.

195 S tem ko določajo, da se geografsko ime, ki sestavlja označbo porekla, ali vse druge navedbe, ki ga omenjajo, ne smejo uporabljati za noben podoben proizvod, te določbe označbam porekla, registriranim na podlagi Lizbonskega aranžmaja, omogočajo zaščito iz člena 3 tega aranžmaja zoper vsakršno posnemanje ali zlorabo. Če bi bili v tem okviru zadevni proizvodi enaki ali podobni, bi označbe porekla, ki jih omenja družba Budvar in ki so povzete zgoraj v točki 16, lahko bile zaščitene po francoskem pravu, ne da bi bilo treba dokazovati prepoznavnost teh označb na francoskem ozemlju niti tega, da se ta prepoznavnost lahko zlorabi ali zmanjša.

196 S tem ko določajo, da se geografsko ime, ki sestavlja označbo porekla ali vse druge navedbe, ki ga omenjajo, ne smejo uporabljati za noben drug proizvod ali storitev, če bi taka uporaba lahko povzročila zlorabo ali zmanjšanje prepoznavnosti označbe porekla, določbe člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, ponovno navedene v členu L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu, označbam porekla, registriranim na podlagi Lizbonskega aranžmaja, omogočajo zaščito, ki je širša od zaščite na podlagi omenjenega sporazuma. Vendar so za omenjeno razširjeno zaščito določeni nekateri pogoji.

197 Iz zgoraj navedenega izhaja, da v nasprotju s tem, kar v bistvu trdi družba Budvar, pogoji iz člena 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika v okviru nepodobnih proizvodov, niso bolj omejevalni od pogojev, ki jih določa Lizbonski sporazum.

198 Sodišče prve stopnje zelo obsežno navaja, da je mednarodni urad SOIL, ki upravlja z Lizbonskim aranžmajem, v javnem dokumentu z dne 8. junija 2000, z naslovom „Mogoče rešitve pri koliziji med blagovnimi znamkami in geografskimi označbami ter pri koliziji med enakozvočnimi geografskimi označbami“, ki je na voljo na spletni strani SOIL, pod oznako SCT/5/3, in je bil dan v obtok na petem zasedanju Stalnega odbora za pravo industrijskih znamk, vzorcev in modelov ter geografskih označb, poudaril naslednje:

„Vsi zakoniti uporabniki geografske označbe imajo pravico, da vsakomur preprečijo uporabo te geografske označbe, če proizvodi, na katerih se ta uporablja, nimajo označbe o geografskem poreklu. Geografske označbe so, tako kot znamke, podrejene načelu ‚posebnosti‘, kar pomeni, da so zaščitene samo za tisto vrsto proizvodov, na katerih se resnično uporabljajo, in načelu ‚teritorialnosti‘, kar pomeni, da so zaščitene samo za določeno ozemlje, tako da zanje veljajo zakoni in uredbe, ki se uporabljajo na tem ozemlju. V zvezi z načelom posebnosti obstaja izjema, ki velja za priznane geografske označbe. Trenutno sporazumi, ki jih ureja SOIL, ali dogovor o [pravicah iz intelektualne lastnine v zvezi s trgovino] ne predvidevajo razširitve varstva na to posebno kategorijo geografskih označb.“ (Točka 20 dokumenta SCT/5/3.)

Dokaz o prepoznavnosti označb porekla na francoskem ozemlju za proizvode, ki si niso podobni

199 Prvič, treba je opozoriti, kakor je navedeno zgoraj v točki 188, da se zaščita, dodeljena na podlagi Lizbonskega aranžmaja, uporablja, če so zadevni proizvodi enaki ali so si podobni.

200 Drugič, treba je ugotoviti, da so proizvodi – obravnavani v zadevi T-57/04, to je tisti, ki jih pokriva prijavljena figurativna znamka in sodijo v razrede 16, 21, 25, 30, proizvodi iz razreda 32, ki so predmet zadeve T-71/04 – in tisti, ki jih pokrivajo označbe porekla, ki jih omenja družba Budvar v zvezi s členom 8(4) Uredbe št. 40/94 in sodijo v razred 32, različni. Nobena od strank v sporu ne izpodbija tega dejstva, ki ga je poudaril tudi odbor za pritožbe.

201 Tretjič, na podlagi določb člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, ponovno navedenih v členu L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu, kakršne uporabljajo francoska sodišča za zaščito označb porekla, registriranih na podlagi Lizbonskega aranžmaja, se geografsko ime, ki sestavlja označbo porekla, ali vse druge navedbe, ki ga omenjajo, ne smejo uporabljati za noben drugi proizvod ali storitev, če bi taka uporaba lahko povzročila zlorabo ali zmanjšanje prepoznavnosti označbe porekla. Kot je navedeno zgoraj v točki 196, ta določba označbam porekla, registriranim na podlagi Lizbonskega aranžmaja, omogoča širšo zaščito, kot je zaščita, predvidena z omenjenim aranžmajem.

202 Četrtič, v tem okviru in skladno z načelom teritorialnosti se zaščita označb porekla ureja s pravom države, v kateri je bila zaščita zahtevana (sodba Sodišča z dne 10. novembra 1992 v zadevi Exportur, C-3/91, Recueil, str. I-5529, točka 12). Ta zaščita je torej določena s pravom te države glede na dejanske okoliščine, ki tam prevladujejo.

203 Petič, treba je poudariti, da je prepoznavnost označb porekla odvisna od podobe, ki jo imajo pri potrošnikih. Sama podoba je bistveno odvisna od posebnih značilnosti in na splošno od kakovosti proizvoda. Kakovost pravzaprav utemeljuje prepoznavnost proizvoda, ki je lahko večja ali manjša.

204 Iz teh elementov izhaja, da odbor za pritožbe ni naredil napake, ko je menil, da bi družba Budvar morala predložiti dokaz, da so bile zadevne označbe porekla prepoznavne na francoskem ozemlju. Ta dokaz bi namreč moral omogočiti določitev podobe, ki jo imajo zadevne označbe porekla pri francoskih potrošnikih.

205 Odbor za pritožbe je ugotovil, da družba Budvar ni predložila dokaza o taki prepoznavnosti na francoskem ozemlju. Družba Budvar pred Sodiščem prve stopnje, zlasti v okviru tožbe, glede tega ni izpodbijala dejanske ugotovitve odbora za pritožbe. Družba Budvar namreč trdi, da se o prepoznavnosti zadevnih označb porekla lahko domneva na podlagi določb francoskega prava ali registracije na podlagi Lizbonskega aranžmaja.

206 Treba je poudariti, da se domneve o prepoznavnosti, ki jih navaja družba Budvar, ne morejo upoštevati kot objektivni elementi, ki bi omogočili konkretno ugotavljanje prepoznavnosti zadevnih označb porekla na francoskem ozemlju ali, kot v obravnavani zadevi, izmero njenega obsega.

207 Glede tega je treba poudariti, da je Cour d'appel de Paris v zgoraj v točki 106 navedeni sodbi Habana opredelilo, da je bilo „nesporno in obsežno dokazano z dokumenti, predloženimi za razpravo (zlasti v odlomku iz knjige *Velika zgodovina cigare* in v različnih časopisnih izvlečkih), da je havanska cigara s poreklom s Kube izjemno prepoznavna in da na splošno velja za eno najboljših na svetu". Iz tega izhaja, da se je Cour d'appel de Paris, da bi preverilo, ali so izpolnjeni pogoji iz člena L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu, v katerem so ponovljene določbe člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, oprlo na objektivne dokaze in ni predpostavljalo prepoznavnosti označb porekla, ki se obravnavajo v tej zadevi. Ti objektivni dokazi so sodišču omogočili, da je ugotovilo, da je bila prepoznavnost zadevne označbe porekla „izjemna" in da je ocenilo, da bi zloraba tako prepri-

čevalne in „prestižne“ prepoznavnosti označbe lahko povzročila zmanjšanje te prepoznavnosti zlasti v Franciji.

208 Posebej v zvezi z določbami francoskega prava, na katere se sklicuje družba Budvar, je treba ugotoviti, da člen L. 641-2, drugi pododstavek, kmetijskega zakonika ne dopušča uporabe domnev o kakršni koli prepoznavnosti zadevnih označb porekla na francoskem ozemlju. Ta določba določa: „Pod pogoji, določenimi v nadaljevanju, lahko imajo [kmetijski ali živilski proizvodi, v surovem stanju ali predelani,] zaščitene označbe porekla, če ustrezajo določbam člena L. 115-1 zakonika o potrošništvu, če imajo pravilno vzpostavljeno prepoznavnost in so vključeni v postopke odobritve.“ Ta določba, kot to upravičeno navaja odbor za pritožbe, se v bistvu ne uporablja za označbe porekla, registrirane na podlagi Lizbonskega aranžmaja, temveč se nanaša na postopek pridobitve „označbe kontroliranega porekla“ v Franciji. Zato iz te določbe ne more izhajati nobena domneva o prepoznavnosti označb porekla, registriranih na podlagi Lizbonskega aranžmaja, na francoskem ozemlju.

209 Te ugotovitve ne more ovreči niti okoliščina, da francoska sodišča sicer uporabljajo določbe člena L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu, ki ponavljajo določbe člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, za dodelitev razširjene zaščite označb porekla, registriranih na podlagi Lizbonskega aranžmaja, če so zadevni proizvodi različni. Pravzaprav je treba razlikovati med pogoji priznavanja označb porekla in pogoji njihove zaščite po francoskem pravu. Torej, čeprav francoska sodišča označbam porekla, zaščitenim na podlagi Lizbonskega aranžmaja, dajejo širšo zaščito, kot je zaščita na podlagi tega aranžmaja, zlasti v skladu z določbami člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, ki so ponovljene v členu L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu, to še ne pomeni, da za omenjene označbe porekla velja domneva o prepoznavnosti na podlagi postopka priznavanja, ki se uporablja za zaščitene označbe porekla, registrirane v Franciji. Poleg tega je treba poudariti, da taka domneva o prepoznavnosti, na podlagi čle-

na L. 641-2, drugi pododstavek, kmetijskega zakonika, ne izhaja iz dokumentov, predloženih za razpravo in med drugim iz zgoraj v točki 106 navedene sodbe Habana pri Cour d'appel de Paris.

210 Določbe Lizbonskega aranžmaja ne dopuščajo več možnosti domneve o prepoznavnosti označb porekla na francoskem ozemlju, na katere se sklicuje družba Budvar. Najprej je treba spomniti, kot je bilo poudarjeno zgoraj v točki 188, da se zaščita, ki jo daje omenjeni aranžma, ne nanaša na primere, v katerih so zadevni proizvodi, kakor v obravnavani zadevi, različni. Lizbonski aranžma torej v okviru različnih proizvodov ni mogel vplivati na dokaz o prepoznavnosti zadevnih označb porekla na francoskem ozemlju. Poleg tega je treba z vidika dejstev poudariti, da čeprav člen 2 Lizbonskega aranžmaja določa, da je „država porekla […] tista, katere ime ali v kateri se nahaja regija oziroma kraj, katerega ime, sestavlja označbo porekla, ki je dalo proizvodu njegovo prepoznavnost", iz te določbe ni mogoče sklepati, da so označbe porekla, registrirane na podlagi Lizbonskega aranžmaja, prepoznavne na ozemljih vseh pogodbenic tega sporazuma.

211 Iz vseh teh elementov izhaja, da odbor za pritožbe ni napravil napake, ko je menil, da družba Budvar ni predložila dokaza, da so te označbe porekla prepoznavne v Franciji, in da je torej v obravnavani zadevi manjkal eden od elementov, ki spadajo na področje uporabe zaščite, podeljene na podlagi člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, ki je ponovljen v členu L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu.

212 Dodatno je treba poudariti, da odbor za pritožbe ni le ugotovil, da družba Budvar ni predložila dokaza, da bi bile zadevne označbe porekla prepoznavne na francoskem ozemlju, temveč je dodal, da družba Budvar ni uspela „dokazati, kako bi se prepoznavnost označb porekla, če naj bi že obstajala, lahko zlorabila ali zmanjšala, če bi

bilo [družbi Anheuser-Busch] dovoljeno uporabljati figurativno znamko, ki vključuje izraz ‚Budweiser' za prijavljene proizvode, ki sodijo v razrede 16, 21, 25 in 30" (točka 53 izpodbijane odločbe).

213 Treba je poudariti, da določbe člena L. 642-1, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika, povzete v členu L. 115-5, četrti pododstavek, zakonika o potrošništvu, določajo, da se geografsko ime, ki sestavlja označbo porekla, ali vse druge navedbe, ki ga omenjajo, ne morejo uporabljati za noben podoben proizvod in tudi ne „za noben drug proizvod ali storitev", če „taka uporaba" lahko zlorabi ali zmanjša prepoznavnost označbe porekla. Torej lahko ravno uporaba geografskega imena, ki sestavlja označbo porekla posameznega „proizvoda" ali „storitve", zlorabi ali zmanjša prepoznavnost označbe porekla. Tako se ta proizvod ali ta storitev nujno upošteva pri presoji tveganja za zlorabo ali zmanjšanje prepoznavnosti označbe porekla.

214 Tako razumevanje besedila potrjuje francoska sodna praksa, med drugim sodba Cour d'appel de Paris v zgoraj v točki 106 navedeni sodbi Habana.

215 Cour d'appel de Paris je v tej sodbi ugotovilo:

„Ker je družba Aramis dala na tržišče in na njem prodaja moški parfum, pod imenom ‚havana' […]; ker oblika stekleničke […] zaradi svoje podolgovate oblike, ki jo krasi sivokovinski zamašek, po obliki spominja na cigaro, ki jo ravno nekdo kadi […]

Ker ni sporno, da lansiranje novega parfuma predstavlja veliko finančno tveganje in da je treba za zmanjšanje tega tveganja pritegniti javnost, ki njegovega vonja še ne pozna, tako da se s prepričevalno močjo v njenih predstavah ustvari še posebej privlačna podoba, ki jo lahko nosi naprej […]

Ker izbira […] izraza ‚havana' za promocijo luksuznega parfuma, namenjenega moškim, nikakor ni naključna, temveč izraža premišljeno namero družbe, da s svojo posebej izrazito prepričevalno močjo razširja podobo, ki je prestižna, polna užitkov in dobrega okusa ter se navezuje na cigaro havanko in se dviga iz dimnih kolobarčkov […]"

216 Iz tega izhaja, da se je Cour d'appel de Paris v veliki meri oprlo na zadevni proizvod s pomočjo uporabe geografskega imena, ki sestavlja zadevno označbo porekla, da bi ugotovilo, da bi se prepoznavnost te označbe lahko zlorabila ali zmanjšala.

217 Takemu pristopu so sicer sledila francoska sodišča v okviru zaščite francoskih označb kontroliranega porekla. Tako je Cour d'appel de Paris v sodbi z dne 15. decembra 1993 o varstvu označbe kontroliranega porekla Champagne, torej v sodbi, ki jo je družba Budvar navedla tudi pred organi UUNT, navedlo, da so pritožniki „s sprejetjem imena Champagne za lansiranje novega luksuznega parfuma, z izbiro predstavitve, ki spominja na značilni zamašek steklenic za to vino in z uporabo podobe in občutkov, ki se navezujejo na okus, veselje in praznovanje, v promocijskih materialih, hoteli ustvariti učinek privlačnosti, ki so si ga izposodili iz prestiža sporne označbe".

218 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da družba Budvar pred organi UUNT in zlasti pred odborom za pritožbe ni predložila dokazov, da bi uporaba zadevne geografske

označbe, posebej za proizvode, na katere se nanaša prijavljena figurativna znamka in ki so povzeti v razredih 16, 21, 25 in 30, lahko povzročila zlorabo ali zmanjšanje prepoznavnosti – če naj bi ta bila dokazana na francoskem ozemlju – zadevnih označb porekla. Treba je dodati, da bi družba Budvar glede povsem hipotetičnega vprašanja morala dovolj natančno opredeliti svojo zahtevo, da bi UUNT lahko v celoti odločil o njenih trditvah.

219 Iz vseh zgoraj navedenih razlogov je treba drugi del edinega tožbenega razloga družbe Budvar zavrniti.

220 Posledično, ne da bi se bilo treba izreči o dodatnih trditvah družbe Anheuser-Busch, je treba pritožbo družbe Budvar v celoti zavrniti. Glede dodatnih trditev družbe Anheuser-Busch, če jih je treba razumeti kot samostojen razlog na podlagi člena 134(2) Poslovnika, je treba dodati, da ta razlog ni v skladu s predlogi intervenientke in bi ga bilo treba zato zavrniti (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 16. novembra 2006 v zadevi Jabones Pardo proti UUNT – Quimi Romar (YUKI), T-278/04, neobjavljena v ZOdl., točki 44 in 45). Družba Anheuser-Busch je namreč z dodatnimi trditvami v bistvu izpodbijala nekatere dejanske in pravne vidike, ki jih je sprejel odbor za pritožbe. Vendar pa družba Anheuser-Busch ni predlagala razveljavitve ali spremembe izpodbijane odločbe na podlagi člena 134(3) Poslovnika.

II – *Zadeva T-71/04*

221 Družba Anheuser-Busch je z dopisom sodnemu tajniku Sodišča prve stopnje z dne 8. maja 2007 Sodišče prve stopnje obvestila, da umika prijavo znamke Skupnosti glede proizvodov iz razreda 32. Predložila je kopijo umika prijave, ki ga je 8. maja 2007 vložila pri UUNT.

222 Ker je predmet tožbe v zadevi T-71/04 prav prijava znamke za proizvode iz razreda 32, družba Anheuser-Busch meni, da je treba postopek pri Sodišču prve stopnje ustaviti.

223 Glede stroškov družba Anheuser-Busch prepušča Sodišču prve stopnje, naj sprejme primerno odločitev.

224 Sodišče prve stopnje je po ponovnem odprtju ustnega postopka na podlagi sklepa z dne 14. maja 2007 pozvalo UUNT in družbo Budvar, naj predložita stališča o predlogu družbe Anheuser-Busch, naj se postopek ustavi, kar sta stranki storili v roku.

225 UUNT je z dopisom sodnemu tajniku Sodišča prve stopnje z dne 16. maja 2007 potrdil umik prijave znamke Skupnosti glede proizvodov iz razreda 32 in navedel, da je treba postopek v zadevi T-71/04 ustaviti. UUNT je Sodišču prve stopnje glede stroškov predlagal, naj jih ne naloži njemu.

226 Družba Budvar je z dopisom sodnemu tajniku Sodišča prve stopnje z dne 22. maja 2007 potrdila, da je seznanjena z umikom prijave znamke Skupnosti glede proizvodov iz razreda 32, in Sodišču prve stopnje predlagala, naj odloči o stroških.

227 Ustni postopek je bil končan 24. maja 2007.

228 V skladu s členom 113 Poslovnika Sodišča prve stopnje v obravnavanem primeru zadošča ugotovitev, da je zaradi umika prijave glede proizvodov iz razreda 32 tožba v zadevi T-71/04 postala brezpredmetna. Iz tega sledi, da je treba postopek ustaviti.

Stroški

I – *Zadeva T-57/04*

229 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni.

230 Družba Budvar ni uspela v zadevi T-57/04, zato se ji v skladu s predlogoma UUNT in družbe Anheuser-Busch naloži plačilo stroškov.

II – *Zadeva T-71/04*

231 Člen 87(6) Poslovnika določa, da če se postopek ustavi, o stroških odloči Sodišče prve stopnje po svoji presoji.

232 V tej zadevi Sodišče prve stopnje meni, da je glede na okoliščine utemeljeno, da se plačilo stroškov naloži družbi Anheuser-Busch.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (peti razširjeni senat)

razsodilo:

1. V zadevi T-57/04:

— tožba se zavrne;

— družbi Budějovický Budvar, národní podnik, se naloži plačilo stroškov.

2. V zadevi T-71/04:

— postopek se ustavi;

— družbi Anheuser-Busch, Inc., se naloži plačilo stroškov.

Vilaras Martins Ribeiro Dehousse

Šváby Jürimäe

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 12. junija 2007.

Sodni tajnik Predsednik

E. Coulon M. Vilaras

Stvarno kazalo

Pravni okvir ..... II - 1835

I – Mednarodno pravo ..... II - 1835

II – Pravo Skupnosti ..... II - 1838

III – Nacionalno pravo ..... II - 1842

Dejansko stanje ..... II - 1845

I – Prijava znamke Skupnosti, ki jo je vložila družba Anheuser-Busch ..... II - 1845

II – Ugovor zoper prijavo znamke Skupnosti ..... II - 1847

III – Odločba oddelka za ugovore ..... II - 1850

IV – Odločbi drugega odbora za pritožbe UUNT ..... II - 1851

Predlogi strank ..... II - 1854

I – Zadeva T-57/04 ..... II - 1854

II – Zadeva T-71/04 ..... II - 1855

Pravo ..... II - 1856

I – Zadeva T-57/04 ..... II - 1856

A – Dopustnost druge točke predlogov družbe Budvar ..... II - 1856

B – Temelj ..... II - 1857

1. Prvi del tožbenega razloga v zvezi z neuporabo člena L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika ..... II - 1859

a) Trditve strank ..... II - 1859

Trditve družbe Budvar ..... II - 1859

Trditve UUNT ..... II - 1862

Trditve družbe Anheuser-Busch ..... II - 1866

b) Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 1869

2. Drugi, podredni del tožbenega razloga v zvezi s tem, da je odbor za pritožbe napačno uporabil člen L. 641-2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika ..... II - 1877

a) Trditve strank ..... II - 1877

Trditve družbe Budvar ..... II - 1877

Trditve UUNT ..... II - 1882

– Zahteva, da se dokaže prepoznavnost označbe porekla ..... II - 1882

– Zloraba ali zmanjšanje prepoznavnosti označbe porekla ..... II - 1887

Trditve družbe Anheuser-Busch ..... II - 1889

b) Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 1892

Skladnost pogojev iz člena L. 641 2, četrti pododstavek, kmetijskega zakonika glede na določbe Lizbonskega aranžmaja za proizvode, ki si niso podobni ..... II - 1894

Dokaz o prepoznavnosti označb porekla na francoskem ozemlju za proizvode, ki si niso podobni ..... II - 1898

II – Zadeva T-71/04 ..... II - 1905

Stroški ..... II - 1907

I – Zadeva T-57/04 ..... II - 1907

II – Zadeva T-71/04 ..... II - 1907